

การสรางศาสนศาสตร์ ระบบ

บทที่ 4

หลักคำสอนตามศาสนศาสตร์อย่าง
มีแบบแผน

Biblical Education. For the World. For Free.

© 2012 by Third Millennium Ministries

สงวนลิขสิทธิ์ ห้ามทำซ้ำส่วนหนึ่งส่วนใดของสิ่งพิมพ์นี้ในรูปแบบใด ๆ หรือโดยวิธีการใด ๆ ก็ตาม เพื่อผลกำไร (ยกเว้นเพื่อการอ้างอิงโดยสังเขป เพื่อการแสดงความคิดเห็น หรือเพื่องานด้านวิชาการ) โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากสำนักพิมพ์ Third Millennium Ministries, Inc., 316 Live Oaks Blvd., Casselberry, Florida 32707

หากมิได้ระบุไว้เป็นอย่างอื่น ข้อพระคัมภีร์ทั้งหมดที่อ้างอิงคัดมาจากพระคัมภีร์ฉบับ New International Version สงวนลิขสิทธิ์ © 1973, 1978, 1984, 2011 โดยสมาคมพระคริสตธรรมระหว่างประเทศ โดยได้รับอนุญาตจาก Zondervan Bible Publishers.

ข้อมูลเกี่ยวกับ THIRDMILL

Third Millennium Ministries (ผู้รับใช้แห่งสหัสวรรษที่สาม)

เป็นพันธกิจประกาศข่าวประเสริฐของคริสเตียนโดยไม่หวังผลกำไร เพื่อ:

ให้การศึกษาด้านพระคัมภีร์แก่ผู้ต้องการศึกษาทั่วโลก โดยไม่คิดค่าใช้จ่าย

เป้าหมายของเราคือการให้การศึกษาด้านคริสต์ศาสนาโดยไม่คิดค่าใช้จ่ายให้แก่ศิษยาภิบาลและผู้นำคริสเตียนมากมายรอบโลก ที่ยังขาดการฝึกฝนอย่างเพียงพอสำหรับการรับใช้ เราจะบรรลุเป้าหมายดังกล่าวนี้โดยการผลิตและเผยแพร่หลักสูตรศาสนศาสตร์รูปแบบใหม่ ระบบมัลติมีเดีย ไปทั่วโลก โดยใช้ภาษาอังกฤษ อาหรับ จีนกลาง รัสเซีย และสเปน นอกจากนี้ หลักสูตรของเรายังถูกแปลไปอีกกว่า 12 ภาษา โดยผ่านองค์กรคู่มิตร หลักสูตรนี้ประกอบด้วยสื่อวีดิทัศน์ที่เน้นภาพ เอกสารคำสอน และข้อมูลต่าง ๆ ทางอินเทอร์เน็ต และถูกออกแบบมาเพื่อให้ใช้โดยโรงเรียน กลุ่ม หรือบุคคล ทั้งในระบบออนไลน์และในกลุ่มผู้ร่วมศึกษา

ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา

เราได้พัฒนาวิธีการที่จะใช้เงินทุนอย่างคุ้มค่าในการผลิตบทเรียนมัลติมีเดียที่ได้รับรางวัล ซึ่งมีเนื้อหาและคุณภาพที่ดีที่สุด

เราใช้นักเขียนและบรรณาธิการที่เป็นนักการศึกษาที่ผ่านการฝึกอบรมด้าน ศาสนศาสตร์อย่างดี และใช้นักแปลที่เป็นเจ้าของภาษาเป้าหมายผู้มีความเข้าใจด้านศาสนศาสตร์

บทเรียนของเรานำเสนอแนวคิดอันลึกซึ้งของศาสตราจารย์จากวิทยาลัยพระคริสตธรรม และจากศิษยาภิบาลจากทุกมุมโลก ยิ่งกว่านั้น เรายังใช้นักออกแบบกราฟิก นักวาดภาพประกอบ และผู้ผลิตที่ยึดมั่นในมาตรฐานสูงสุดของการผลิต และใช้อุปกรณ์และเทคนิคต่าง ๆ ที่ทันสมัย

เพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายของการเผยแพร่ Third Millennium

ได้สร้างพันธมิตรเชิงยุทธศาสตร์กับคริสตจักร วิทยาลัยพระคริสตธรรม

โรงเรียนสอนพระคัมภีร์ มีชนชั้นนารี สถาบันวิทยคริสเตียน

ผู้ให้บริการโทรทัศน์ผ่านดาวเทียม และองค์กรอื่น ๆ.

สัมพันธมิตรดังกล่าวได้นำไปสู่การเผยแพร่บทเรียนทางวิดีโอจำนวนนับไม่ถ้วน สู่ผู้นำศิษยาภิบาล และนักเรียนพระคัมภีร์ในท้องถิ่น.

และเว็บไซต์ของเราก็เป็นช่องทางเผยแพร่และจัดหาสื่อประกอบบทเรียนเพิ่มเติม รวมถึงข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการเริ่มต้นชุมชนแห่งการเรียนรู้ของตนเอง.

Third Millennium Ministries ถือว่าเป็นบริษัทประเภท 501(c) (3)

ตามข้อบังคับของกรมสรรพากรแห่งสหรัฐอเมริกา

เราพึ่งพาเงินบริจาคที่สามารถลดหย่อนภาษีได้ ที่คริสตจักร มูลนิธิ ธุรกิจ และบุคคลต่าง ๆ

ถวายให้ด้วยความอาารี หากต้องการข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับพันธกิจของเรา

และศึกษาว่าเราจะมีส่วนร่วมกับพันธกิจนั้นได้อย่างไร โปรดเยี่ยมชมเว็บไซต์ของเรา

www.thirdmill.org.

สารบัญ

บทนำ.....	1
การกำหนดทิศทาง.....	1
ความหมายที่เจาะจง.....	1
หมวดหมู่.....	2
การวิเคราะห์.....	3
การอธิบาย.....	4
ความถูกต้อง.....	5
พระเยซู.....	6
อัครทูตเปาโล.....	7
เป้าหมาย.....	8
ด้านบวก.....	9
ด้านลบ.....	9
การระบุ.....	11
รูปแบบ.....	11
การสนับสนุนจากพระคัมภีร์.....	12
ขั้นตอน.....	12
ตัวอย่าง.....	13
การสนับสนุนจากเหตุและผล.....	15
สิทธิอำนาจ.....	16
ผลจากความรู้พื้นฐาน.....	20
ความมั่นใจในเหตุและผลจากข้อเท็จจริง.....	21
ความสำคัญและอันตราย.....	26
การใช้ชีวิตคริสเตียน.....	26
การยกระดับ.....	27
อุปสรรค.....	28
ความสัมพันธ์ในชุมชน.....	29
การส่งเสริม.....	29
อุปสรรค.....	30
การตีความพระคัมภีร์.....	31
การส่งเสริม.....	31
อุปสรรค.....	32
บทสรุป.....	34

การสร้างศาสนศาสตร์ระบบ

บทที่ 4

หลักคำสอนตามศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผน

บทนำ

คุณอาจจะมีประสบการณ์เหมือน ผมเดวิดโคในคริสตจักรที่คำว่า "หลักคำสอน" เป็นคำศัพท์ที่ไม่ค่อยดีเท่าไรหรือ
ก็คนมักจะเข้าใจว่าหลักคำสอนเป็นสิ่งที่สำคัญและควรเชื่อ แทนที่จะเชื่อในพระคัมภีร์เท่านั้น
ดังนั้นเมื่อผมเริ่มเรียนหลักศาสนศาสตร์ผู้สอนก็จะเน้นถึงหลักคำสอนต่าง ๆ จนทำให้ผมคิดว่า
ทำไมผู้ที่ติดตามพระเยซูคริสต์ต้องเรียนหลักคำสอนแทนที่จะเรียนพระคัมภีร์? แต่ในหลักศาสนศาสตร์ระบบดั้งเดิม
หลักคำสอนก็ไม่ใช่สิ่งที่ใช้แทนพระคัมภีร์ แต่เป็นวิธีง่าย ๆ ที่จะสรุปสิ่งที่เราเชื่ออย่างตรงไปตรงมาเกี่ยวกับคำสอนของพระคัมภีร์
เพราะฉะนั้นหลักคำสอนที่ถูกต้องจึงมีส่วนที่สำคัญในศาสนศาสตร์คริสเตียน

บทเรียน การสร้างศาสนศาสตร์ที่มีระบบแบบแผน ชุดที่สี่ มีชื่อว่า "หลักคำสอนของศาสนศาสตร์ที่มีระบบแบบแผน"
เพราะเราจะศึกษาวิธีเชื่อมโยงของรูปแบบศาสนศาสตร์ที่มีแบบแผนกับการสร้างหลักคำสอนหรือการสอนที่หลากหลาย

บทเรียนของเราจะแยกออกเป็นสามส่วนหลักๆ โดยเราจะเริ่มด้วยการวางโครงสร้างเกี่ยวกับหลักคำสอนในศาสนศาสตร์ระบบ
เพื่อให้เรารู้ว่า หลักคำสอนมีส่วนอะไรในศาสนศาสตร์ระบบ? และที่สองเราจะสำรวจการสร้างหลักคำสอน
นักศาสนศาสตร์สร้างการพูดคุยถึงหลักคำสอนได้อย่างไรบ้าง?
และที่สามเราจะสำรวจความสำคัญและความเป็นอันตรายของหลักคำสอนต่างๆในศาสนศาสตร์ระบบ มีข้อดีและข้อเสียอะไรบ้าง?
ขอให้เราเริ่มด้วยการวางแนวถึงเรื่องของเรา

การกำหนดทิศทาง

การกำหนดทิศทางของหลักคำสอนในศาสนศาสตร์ที่มีแบบแผนจะแบ่งออกเป็น 4 เรื่อง เรื่องแรกคือ
ความหมายของหลักคำสอน เรื่องที่สองคือ ความคิดในหลักคำสอนอย่างถูกต้อง เรื่องที่สามคือ เป้าหมายของหลักคำสอน และเรื่องสี่คือ
บอกที่มาของหลักคำสอน เราจะเริ่มจากคำความหมายที่เราจะเจอก่อน

ความหมายที่เราจะเจอ

เราเริ่มต้นด้วยการให้ความหมายอย่างง่าย ๆ ของคำว่า "หลักคำสอน" คำนี้ถูกนำไปใช้ในหลากหลายวิธีในศาสนศาสตร์
อาจจะทำให้หาความหมายที่เป็นที่พอใจของทุกคนได้ยาก แต่จากวัตถุประสงค์ของเรา
เราได้ให้ความหมายของระบบหลักคำสอนในศาสนศาสตร์ที่มีแบบแผนแบบนี้ว่า:

หลักคำสอนเป็นการวิเคราะห์และอธิบายพระคัมภีร์ตามหมวดหมู่ศาสนศาสตร์

การให้ความหมายแบบนี้ได้ชี้ให้เห็นถึงมุมมองหลักๆ สามอย่างของความหมายของเราในบทเรียนนี้ เมื่อเราได้พูดถึงหลักคำสอน อันดับแรก, หลักคำสอนที่เกี่ยวข้องกับหมวดหมู่ศาสนศาสตร์ อันดับสอง,วิเคราะห์หลักคำสอนพระคัมภีร์ และอันดับสาม, อธิบายคำสอนพระคัมภีร์

เรามาดูการให้ความหมายที่พูดเจาะจงในแต่ละส่วน โดยเริ่มจากหมวดหมู่ของศาสนศาสตร์ต่างๆ ที่หลักคำสอนได้เน้นถึง และหลังจากนั้นให้ดูข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการสอนพระคัมภีร์ตามที่หลักคำสอนได้วิเคราะห์ไว้ และสุดท้ายให้ดูข้อเท็จจริงของการสอนของพระคัมภีร์ตามที่หลักคำสอนได้อธิบายไว้

หมวดหมู่

ตอนนี้เราทุกคนคงเข้าใจแล้วว่าศาสนศาสตร์เป็นเรื่องที่กว้างมาก กว้างจนเหมือนไม่มีขอบเขตหรือที่สิ้นสุดเลย และมีหัวข้อที่เราสามารถพูดถึงได้จนนับไม่ถ้วน รวมถึงเป็นเรื่องที่กว้างใหญ่และซับซ้อนมาก มากจนถึงขั้นที่เราจะเปรียบเทียบกับท้องฟ้าในยามค่ำคืนที่มีความสวยงาม ความซับซ้อนและเว้งว้าง จากเพราะความใหญ่และความซับซ้อนของศาสนศาสตร์เราจะทำให้เราอยากจัดการกับเรื่องนี้ให้มันเสร็จๆ ไปอย่างสงัดๆ อย่างไรก็ตามเราเห็นแล้วว่าการศาสนาจารย์ได้แบ่งแยกสิ่งต่างๆ ที่อยู่ในท้องฟ้าในกลางคืนออกเป็นหมวดหมู่ไว้เพื่อศึกษา ดังนั้นนักศาสนศาสตร์ก็ได้แบ่งแยกศาสนศาสตร์ออกเป็นหมวดหมู่ไว้เพื่อศึกษาเช่นเดียวกัน

เราเห็นจากบทเรียนเหล่านี้แล้วว่าตั้งแต่ยุคกลางมาศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนมีความเป็นไปได้อย่างสูงมากที่จะแยกออกเป็นห้าหรือหกส่วนดังต่อไปนี้ คือ พระคัมภีร์ ส่วนนี้เน้นถึงพระคัมภีร์ที่ถูกต้องตรงตามศาสนศาสตร์อย่างแท้จริง และให้ความสนใจทั้งหมดอยู่ที่พระเจ้า; มนุษย์ ส่วนนี้ให้ความสนใจกับมุมมองศาสนศาสตร์เกี่ยวกับมนุษย์; ความรอด คือหมวดหมู่ที่กล่าวถึงเรื่องความรอด; คริสตจักร คือการเน้นถึงคริสตจักร; และโลกาภิวัตน์ คือเนื้อหาสุดท้าย และคำว่า "หลักคำสอน" ได้รวมถึงประโยคหรือคำบรรยายต่างๆ ที่มีความเชื่อมโยงกับหัวข้อทั้งหมดที่มีไว้ขอบเขตเหล่านี้

แต่เหมือนที่เราารู้แล้วว่า สิ่งต่างๆ และหมวดหมู่ของหลักคำสอนที่ใหญ่ๆ ก็จะถูกแยกเป็นหมวดหมู่ที่เล็กลงไปเรื่อยๆ ยกตัวอย่างเช่น ศาสนศาสตร์ที่เกี่ยวกับพระเจ้าโดยตรงนั้นด้านหนึ่งของศาสนศาสตร์นี้ก็คือหลักคำสอนเกี่ยวกับความเป็นพระคริสต์ของพระเยซูที่พูดถึงพระองค์ในสถานะบุคคลและการทำงานของพระองค์ รวมถึงสถานะของพระคริสต์ที่เป็นพระเจ้า ซึ่งพระองค์ได้สำแดงให้เห็นว่าพระองค์เป็นทั้งมนุษย์และพระเจ้า ในส่วนที่อยู่ในสถานะมนุษย์ก็แบ่งเป็นร่างกายและจิตใจ และเราจะเห็นว่ามันเป็นแบบนี้ต่อไปเรื่อยๆ กับหมวดหมู่อื่นๆ ด้วย

หลักคำสอนหลักๆ ทุกอย่างในศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนจะถูกแยกให้เป็นหมวดหมู่ที่เล็กลงๆ ไปเรื่อยๆ ส่วนหลักๆ ของบทเรียนนี้เราใช้คำว่า "หลักคำสอน" เพื่ออ้างอิงถึงการพูดคุยแลกเปลี่ยนกันเกี่ยวกับหมวดหมู่ตามศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนที่เป็นหมวดหมู่ใหญ่ๆ แต่ในขณะที่เราต้องมีความยืดหยุ่นที่ยอมรับว่าไม่จำเป็นว่าระดับไหนของศาสนศาสตร์ หรือไม่ว่าขนาดจะเล็กแค่ไหนก็ตามต้องมีการพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักคำสอนนั้นๆ

มากกว่านั้นการเน้นหมวดหมู่ของศาสนศาสตร์ หรือการพูดคุยถึงหลักคำสอนตามศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนต้องตระหนักในทุกๆ ครั้งว่าการสอนพระคัมภีร์ต้องมีความสอดคล้องกับ

บริบทอื่นๆของพระคัมภีร์ด้วย

การวิเคราะห์

ในบทเรียนก่อนหน้านี้เราได้เปรียบเทียบระบบศาสนศาสตร์กับต้นไม้ ต้นไม้ที่งอกขึ้นมาจากดิน แต่มันดูแตกต่างจากดินที่มันงอกขึ้นมา ศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนก็คล้ายกันเวลาที่เรารู้ถึงหลักคำสอนที่งอกขึ้นมาจากพระคัมภีร์ แต่มันดูเหมือนว่าแตกต่างจากข้อความในพระคัมภีร์

เหตุผลหลักข้อหนึ่งที่หลักคำสอนอาจจะดูแตกต่างจากพระคัมภีร์ก็คือ ความไม่มีกฎเกณฑ์หรือขอบเขตที่แน่นอน และแทนที่จะเน้นบริบทใดบริบทหนึ่งในแต่ละครั้ง แต่หลักคำสอนจะอธิบายเนื้อหาการสอนของข้อความพระคัมภีร์จากหลายๆที่

เราจะยกตัวอย่างง่ายๆ โดยให้พิจารณาถึงหลักคำสอนที่เราเรียกว่า หลักข้อเชื่อของอัครทูต ซึ่งได้สรุปพื้นฐานของหลักคำสอนหรือการสอนบางอย่างที่รับรองว่าเราเป็นผู้ติดตามพระเยซูคริสต์ น่าจะเป็นชื่อที่เหมาะสมถ้าจะเรียกหัวข้อนี้ว่า "ความเชื่อขึ้นพื้นฐานของคริสเตียน" เรามาดูด้วยกัน:

ข้าพเจ้าเชื่อวางใจในพระเจ้า พระบิดาผู้ทรงฤทธิ์ที่สุด

ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และโลก

ข้าพเจ้าเชื่อในพระเยซูคริสต์ พระบุตรองค์เดียวของพระบิดา

ทรงปฏิสนธิโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทรงบังเกิดจากมารีย์สาวพรหมจารี

ทรงทนทุกข์ทรมานในสมัยที่ปอนทิอัสปีลาตปกครอง ทรงถูกตรึงที่กางเขน แล้วมรณา ทรงถูกบรรจุไว้ในอุโมงค์

เสด็จลงสู่แดนมรณา

วันที่สามทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย พระองค์เสด็จขึ้นสวรรค์ประทับ ณ เบื้องขวาของพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ที่สุด

จากที่นั่นพระองค์จะเสด็จมาพิพากษาคคนเป็นและคนตาย

ข้าพเจ้าเชื่อวางใจในพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเชื่อมั่นในสากลตรีศดจักรบริสุทธิ์

ในการร่วมสมานฉันท์ระหว่างธรรมชาติ

การอภัยโทษบาป การที่กายคืนชีพ

และสมบูรณชีพนิรันดร์ อามเมน

ลองสังเกตดูวิธีการแสดงความเชื่อของคริสเตียนกับพระคัมภีร์ในประวัติศาสตร์

หลักข้อเชื่อของอัครทูตดูแตกต่างจากพระคัมภีร์มาก ไม่มีส่วนไหนในพระคัมภีร์ที่มีประโยคเหล่านั้น

และพระคัมภีร์ไม่ได้สรุปความเชื่อคริสเตียนไว้เป็นข้อๆแบบนี้ ไม่ได้เก็บรวบรวมเป็นหมวดหมู่ไว้ที่ใดที่หนึ่ง

อย่างไรก็ตามหลักข้อเชื่อของอัครทูตตรงกับพระคัมภีร์เพราะว่าได้สะท้อนในแบบที่ถูกดึงออกจากหลายๆส่วนของพระคัมภีร์ จากประโยคสุดท้ายของหลักข้อเชื่อนี้ที่บอกไว้ว่า:

ข้าพเจ้าเชื่อใน.....

การอภัยโทษบาป

การที่กายคืนชีพ

และซีพินันด์

ไม่มีข้อพระคัมภีร์หรือข้อความในพระคัมภีร์ไหนที่รวมคำสอนทั้งหมดเหล่านี้ไว้ด้วยกัน
แต่อย่างไรก็ตามเราสามารถพบเจอคำสอนเหล่านี้ได้ในหลายๆที่ในพระคัมภีร์
หลักข้อเชื่อของอัครทูตได้รวมความเชื่อเหล่านี้เข้าด้วยกันให้เป็นการสรุปหลักคำสอนของความเชื่อของเราที่เป็นคริสเตียน

การอธิบาย

ส่วนที่สามของการให้ความหมายที่จะเจองงของเราคือ หลักคำสอนได้อธิบายถึงสิ่งที่พระคัมภีร์ได้สอนเกี่ยวกับหมวดหมู่ต่างๆ
การอธิบายเหล่านี้เป็นการรวบรวมข้อมูลแบบง่ายๆเพื่อนำไปสู่เรื่องที่ต้องพิสูจน์ของศาสนศาสตร์
หรือเกี่ยวกับการป้องกันการสอนศาสนาที่ซับซ้อน

มันช่วยให้เราคิดถึงการอธิบายที่เต็มล้นด้วยคุณภาพในการอภิปรายหลักคำสอน
ที่เหมือนสิ่งหนึ่งที่มีประโยชน์ของคำสอนพระคัมภีร์ที่มีคำอธิบายแต่ไม่มาก
ตรงกลางมีการอภิปรายที่มีการอธิบายมากขึ้นกว่าเดิมเล็กน้อยและอีกสิ่งหนึ่งมีการอภิปรายถึงหลักคำสอนที่ได้ให้คำอธิบายอย่างละเอียดแ
ละลึกซึ่ง ให้เราพิจารณาถึงตัวอย่างของประโยคหลักคำสอนที่ได้บอกมาเพียงเล็กน้อยเกี่ยวกับเรื่องนั้น

หลักข้อเชื่อของอัครทูตเป็นตัวอย่างที่ดีมากเพราะว่าไม่ได้พูดถึงอะไรมากมายยกตัวอย่างเช่น
มีการพูดถึงพระเจ้าพระบิดาเรื่องเดียวเท่านั้นก็คือ พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ได้สร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก
จากตัวอย่างเราเห็นได้ว่าการพูดถึงสิ่งที่ทำให้เชื่อในพระบิดาไม่มากนัก
และหลักข้อเชื่อก็พูดถึงพระบุตรเพียงเล็กน้อยด้วยเช่นเดียวกัน ส่วนพระวิญญาณบริสุทธิ์ หลักข้อเชื่อบอกคำว่า
"ข้าพเจ้าเชื่อในพระวิญญาณบริสุทธิ์" และ "พระคริสต์ทรงบังเกิดโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์" แต่ไม่ได้พูดอะไรมากกว่านั้น
บ่อยครั้งที่หลักคำสอนเริ่มต้นด้วยวิธีง่ายๆเหล่านั้น ประโยคที่ง่ายแบบนี้มีข้อดีมากมายที่สามารถนำมาใช้ในคริสตจักรได้
แต่ไม่ได้มีวิธีเดียวที่ปรากฏในหลักคำสอน

ถ้ามีอุปกรณ์วัดตรงส่วนกลางของอุปกรณ์ที่ใช้วัดจะเห็นได้ว่าการอภิปรายถึงหลักคำสอนที่มีการอธิบายอยู่ในระดับกลาง
เช่น หลักข้อเชื่อและหลักคำสอนส่วนใหญ่ของโปรเตสแตนต์ได้มีการจัดการหมวดหมู่ศาสนศาสตร์แบบนี้คือ

อย่างที่เรารู้เห็นแล้วว่าหลักข้อเชื่อของอัครทูตได้พูดถึงหลักคำสอนเกี่ยวกับตรีเอกานุภาพแค่สองสามบรรทัดเท่านั้น
แต่ถ้าเปรียบเทียบกับหลักข้อเชื่อของไฮเดลเบิร์ก (เขียนขึ้นในปี 1563 –
เวลาเขาพูดถึงตรีเอกานุภาพมีการอธิบายที่มีรายละเอียดมากกว่าเดิม เริ่มต้นในคำถามและคำตอบ 23 หลักข้อเชื่อไฮเดลเบิร์ก
ได้พูดถึงหลักข้อเชื่อของอัครทูตทั้งหมด แต่หลังจากนั้น เขาได้ตามด้วยคำถามอีก 31 คำถามและคำตอบที่เน้นถึงตรีเอกานุภาพ เช่น
ในคำถาม 26 ได้ถามว่า:

คุณเชื่ออะไรเวลาคุณบอกว่า "ข้าพเจ้าเชื่อในพระเจ้า พระบิดาผู้ยิ่งใหญ่ ผู้สร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก"?

แน่นอนว่านั่นเป็นการอ้างอิงถึงประโยคแรกของหลักข้อเชื่อของอัครทูต และนี่เป็นการอธิบายเพิ่มเติมตามคำตอบข้อที่ 26:

พระบิดาผู้สร้างขององค์พระเยซูคริสต์เจ้าของเรา

ผู้ซึ่งทรงสร้างทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจากความว่างเปล่า

พระองค์เป็นผู้ที่ยังคงดำรงอยู่และครอบครองอยู่เหนือทุกสิ่งทุกอย่างโดยการทรงนำและการทรงจัดเตรียมอย่างไม่
มีสิ้นสุดของพระองค์

พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าและพระบิดาของผมเพราะพระเยซูคริสต์พระบุตรองค์เดียวของพระองค์ผมไว้วางใจในพ
ระเจ้าเป็นอย่างมาก

มากจนไม่มีความสงสัยเลยว่าพระองค์จะไม่ประทานทุกอย่างที่จำเป็นสำหรับร่างกายและจิตใจของผม
และพระองค์จะทรงเปลี่ยนความยากลำบากทั้งสิ้นให้เป็นสิ่งที่ดีในขณะที่พระองค์ให้ผมอยู่ในโลกที่เต็มไปด้วยความ
เศร้าโศกและเลวร้ายใบนี้ พระองค์ทรงสามารถทำสิ่งเหล่านี้เพราะพระองค์เป็นพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่
และเป็นที่น่าพิศวงของพระองค์ที่จะทำสิ่งเหล่านี้เพราะพระองค์ทรงเป็นพระบิดาที่สัตย์ซื่อ

นี่เป็นการอธิบายความหมายของความเชื่อที่เรามีในพระบิดา

จะเห็นว่ามีความสมบูรณ์มากกว่าที่เราเห็นในหลักข้อเชื่อของอัครทูตที่มีเพียงแค่ประโยคเดียว

แต่อีกด้านหนึ่งก็คือการพูดคุยได้แย้งเกี่ยวกับหลักคำสอนที่ได้รวมเอาการอธิบายไว้อย่างละเอียด

บ่อยครั้งที่การอธิบายที่ละเอียดและกว้างมากขึ้นจะทำให้เห็นทัศนคติหรือแนวคิดต่างๆของศาสนศาสตร์มากขึ้นด้วย เช่น
การถกเถียงในเรื่องต่างๆ

ส่วนใหญ่การเขียนศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนอยู่ภายใต้หมวดหมู่นี้

และหลายๆครั้งจะเห็นว่าศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนนี้ทั้งหมดจะรวมทุกอย่างที่ได้ศึกษาจากหลักข้อเชื่อและหลักคำสอนต่างๆและเพิ่มก
ารอธิบายการอธิบายเนื้อหามากขึ้น

เช่นในหลักข้อเชื่อของอัครทูตได้พูดถึงตรีเอกานุภาพแต่ไม่ก็ประโยคและหลักข้อเชื่อของไฮเดลเบิร์กมีคำถามและคำตอบ 31
ข้อ, ชาวโรลส์ สอดจ์ ได้เขียนในศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนของเขาโดยมีหลักคำสอนถึงสี่บทและทั้งหมดมีมากกว่ามากกว่า 200 หน้า
การอธิบายทั้งหมดของหลักคำสอนเป็นเรื่องเอกลักษณ์ของศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนที่มีรูปแบบที่เป็นทางการ

ดังนั้นในเวลาที่เราศึกษาหลักคำสอนของศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผน เราต้องตระหนักว่ามันมีการอธิบายในหลายระดับ
มีการอธิบายหลักคำสอนที่อธิบายการสอนของพระคัมภีร์เกี่ยวกับหมวดหมู่ศาสนศาสตร์ในระดับที่แตกต่างกันออกไป
ตอนนี้คงเห็นแล้วว่าเราหมายถึงคืออะไร เวลาที่เราพูดถึงหลักคำสอนศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผน
เราควรจะต้องรู้เรื่องที่สองของเราด้วยนั่นก็คือ ความเกี่ยวข้องของการกำหนดทิศทางเกี่ยวกับเรื่องนี้
การสร้างหลักคำสอนเป็นเรื่องเหมาะสมอย่างไร?
ทำไมนักศาสนศาสตร์ถึงได้คิดว่าเป็นเรื่องเหมาะสมที่จะวิเคราะห์และอธิบายคำสอนของพระคัมภีร์ตามวิธีต่างๆเหล่านี้?

ความถูกต้อง

ที่คำถามเหล่านี้สำคัญก็เพราะว่ามีคริสตจักรหลายๆที่ที่คัดค้านหลักคำสอนที่ได้รับการยอมรับแล้ว
ตัวอย่างที่คุณอาจจะเคยได้ยินแล้วเช่น "ไม่มีหลักข้อเชื่อของอัครทูตมีแต่พระคริสต์" "เราไม่ต้องการหลักคำสอนนอกจากพระคัมภีร์"
แต่บางทีเราอาจจะรู้สึกขบขันซึ่งเวลาอ่าน เพราะว่าหลักคำสอนได้ยกย่องพระวจนะของพระเจ้า

ดังนั้นมันจึงเป็นเหตุผลว่าทำไมศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนไม่สามารถมองข้ามหลักคำสอนของพระคัมภีร์เหมือนอย่างที่เป็นอยู่ตอนนี้? ทำไมถึงแยกคำสอนของพระคัมภีร์ให้เป็นหมวดหมู่แล้ววิเคราะห์และอธิบายว่าพระคัมภีร์ได้สอนอะไรบ้างเกี่ยวกับเรื่องเหล่านั้น?

สิ่งหนึ่งที่น่าประทับใจมากในการคิดหลักคำสอนก็คือผู้เขียนในพระคัมภีร์ได้ทำเป็นตัวอย่างไว้ให้เราแล้ว เราจะยกตัวอย่างจากสองหลักคำสอนที่เราเห็นจากพระคัมภีร์ ตัวอย่างแรกเป็นตัวอย่างจากพระเยซู หลังจากนั้นเราจะดูตัวอย่างอีกตัวอย่างหนึ่งจากอาจารย์เปาโล ให้เราดูตัวอย่างจากพระเยซูที่ได้ให้การวิเคราะห์หมวดหมู่และการอธิบายการสอนพระคัมภีร์

พระเยซู

ตัวอย่าง ให้พิจารณาเวลาที่มีคนถามพระเยซูเกี่ยวกับพระธรรมบัญญัติที่สำคัญที่สุด จาก มัทธิว 22:35-40:

มีผู้เชื้อชาวชาวยิวคนหนึ่งเข้ามาทดสอบพระองค์ว่า “ท่านอาจารย์ ในพระธรรมบัญญัตินั้น พระบัญญัติข้อไหนสำคัญที่สุด?” พระเยซูทรงตอบเขาว่า “จงรักภักดีต่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของท่านด้วยสุดใจของท่านด้วยสุดจิตของท่าน และด้วยสุดความคิดของท่าน นั่นแหละเป็นพระบัญญัติข้อสำคัญอันดับแรก ข้อที่สองก็เหมือนกัน คือ ‘จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง’ พระธรรมบัญญัติและคำของผู้เผยพระวจนะทั้งหมด ก็ขึ้นอยู่กับพระบัญญัติสองข้อนี้” (มัทธิว 22:35-40)

สิ่งที่พระเยซูทำในพระธรรมตอนนี้ทำให้เห็นว่าทุกส่วนในการให้ความหมายที่เจาะจงของเราเกี่ยวข้องกับหลักคำสอนศาสนา

อันดับแรกบทความนี้ได้เน้นหมวดหมู่ศาสนา ศาสนศาสตร์ มีผู้เชื้อชาวชาวยิวคนหนึ่งเข้ามาหาพระเยซูแล้วถามพระองค์ว่า “ในพระธรรมบัญญัตินั้นมีข้อไหนที่สำคัญที่สุด?” คำถามแบบนี้เกิดขึ้นเพราะนักศาสนศาสตร์ในสมัยของพระเยซูมีความกังวลเกี่ยวกับรูปแบบของศาสนาที่พวกเขาได้รับสืบทอดกันมา ไม่มีพระธรรมเล่มไหนในพันธสัญญาเดิม หรือบทไหน ย่อหน้าไหน หรือแม้แต่ข้อไหนในพระคัมภีร์ที่พูดถึงคำถามนี้ ดังนั้นผู้เชื้อชาวชาวยิวทางด้านพระบัญญัติได้พูดถึงหมวดหมู่ศาสนาที่มีรูปแบบที่คล้ายกับประเภทของหมวดหมู่ที่เราเห็นในศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผน

อันดับที่สอง, พระเยซูตอบโดยอ้างถึงข้อพระคัมภีร์จากสองพระธรรม พระเยซูไม่ได้พูดถึงพระคัมภีร์แค่ข้อเดียวหรือบริบทเดียวแล้วปล่อยไว้แบบนั้น แต่พระเยซูอ้างข้อพระคัมภีร์จากสองพระธรรมในพันธสัญญาเดิมคือ เฉลยธรรมบัญญัติ 6:5 และ เลวีนิติ 19:18 ตอนแรกพระองค์พูดถึงเฉลยธรรมบัญญัติ 6:5 เมื่อพระองค์บอกว่า “ท่านจงรักพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของท่านด้วยสุดใจและสุดกำลังของท่าน” และได้พูดถึงเลวีนิติ 19:18 เมื่อพระองค์บอกว่า “จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตัวเอง” เหมือนนักศาสนศาสตร์, พระเยซูได้ตีความพระคัมภีร์ต่างๆ ให้เป็นการอภิปรายได้ตอบเกี่ยวกับพระธรรมบัญญัติที่สำคัญที่สุด

อันดับที่สาม, พระเยซูได้อธิบายเกี่ยวกับมุมมองต่างๆ ของพระองค์เกี่ยวกับเรื่องนี้ พระองค์ได้อธิบายถึงลำดับความสำคัญของพระบัญญัติเหล่านี้เวลาพระองค์บอกว่า “นั่นแหละเป็นพระบัญญัติข้อสำคัญอันดับแรก

ข้อที่สองก็เหมือนกัน" และสุดท้ายพระเยซูได้อธิบายความสำคัญของพระธรรมนูญเหล่านี้โดยใช้ศาสนศาสตร์ยืนยันนั่นก็คือ "ธรรมนูญและผู้เผยพระวจนะทั้งหมดก็ขึ้นอยู่กับพระบัญญัติสองข้อนี้"

จากตัวอย่างของพระเยซูเป็นการยืนยันความเหมาะสมของการเขียนหลักคำสอนตาม

ศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผน ถ้าพระเยซูไม่เห็นด้วยเกี่ยวกับหลักคำสอนพระองค์ก็อาจจะถามคำถามแบบนี้ว่า "ทำไมท่านถึงพยายามที่จะเขียนหลักคำสอนขึ้นมา? ท่านควรจะพอใจกับสิ่งที่พระคัมภีร์บันทึกไว้เท่านั้น" แต่เนื่องจากพระเยซูไม่ได้พูดแบบนั้นแล้ว พระองค์ยังมีส่วนร่วมในหลักคำสอนด้วย

หลังจากเราเห็นบางตัวอย่างจากหลายๆตัวอย่างที่พระเยซูได้พูดถึงหลักคำสอน, เราควรดูสิ่งที่อาจารย์เปาโลทำในสิ่งเดียวกันกับที่พระเยซูได้ทำไว้แล้ว

อัครทูตเปาโล

อัครทูตเปาโลได้เขียนจดหมายถึงคริสเตียนทั่วแถบเมดิเตอร์เรเนียน อาจารย์เปาโลได้เน้นถึงเรื่องการประพฤติตัวทั่วไปและเกี่ยวกับปัญหาหลักๆของผู้นำ โดยให้ความสนใจหลักกับคำสอนทางศาสนศาสตร์

ดูสิ่งที่เปาโลเขียนในพระธรรมโรม ในขณะที่เปาโลกำลังจัดการกับปัญหาที่เป็นปัญหาระหว่างชาวยิวกับชาวกรีกในคริสตจักรที่โรม เปาโลได้พูดถึงหลักคำสอนที่ค่อนข้างละเอียด ตัวอย่างที่รู้จักกันดีที่เราเห็นจากพระธรรมโรม 4:1-25

มีหลายอย่างที่เราสามารถพูดเกี่ยวกับพระธรรมตอนนี้ แต่เราอยากให้เห็นว่าพระธรรมตอนนี้ได้สะท้อนให้เห็นอย่างชัดเจนว่าทั้งสามส่วนได้ให้ความหมายหลักคำสอนศาสนาศาสตร์ของเราอย่างเจาะจง โดย ได้เน้นถึงเรื่อง การตีความและอธิบายในหลายๆบริบทจากพระคัมภีร์ อันดับแรกเปาโลได้เน้นเรื่อง "การชำระให้ชอบธรรมด้วยความเชื่อในพันธสัญญาเดิม"

โรมบทที่ 4 ได้เกริ่นนำด้วยคำถามจากตอนจบของบทก่อนหน้านี้ ดูจากโรม 3:31:

ถ้าเช่นนั้นเราลบล้างธรรมนูญด้วยความเชื่อหรือ? เปล่าเลย เรายังชูธรรมนูญขึ้นอีก (โรม 3:31)

จากคำถามในโรม 3:31ช่วยให้เปาโลได้แสดงออกถึงมุมมองของเขาในหัวข้อเรื่องในโรมบทที่ 4 คือ - การชำระให้ชอบธรรมด้วยความเชื่อในพันธสัญญาเดิม ไม่มีเล่มไหนในพันธสัญญาเดิมรวมถึงบทหรือข้อหน้าหรือแม้แต่ข้อพระคัมภีร์ที่พูดถึงเรื่องนี้ แต่กลับเป็นหัวข้อศาสนศาสตร์ที่เปาโลให้สนใจ

นอกจากการเริ่มต้นด้วยหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับศาสนศาสตร์แล้ว โรม 4:1-25 ยังรวมเอาการตีความของเราเกี่ยวกับการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเรื่องหลักคำสอนไว้ด้วย เพราะอัครทูตเปาโลได้พูดถึงเรื่องนี้ด้วยการวิเคราะห์คำสอนต่างๆของพระคัมภีร์

ถ้าดูแบบคร่าวๆ เราจะเห็นว่าเขาพูดถึงพันธสัญญาเดิมมากกว่าเจ็ดครั้ง

ในข้อที่ 3 เปาโลได้พูดถึงปฐมกาล 15:6 ในข้อที่ 6 เปาโลได้พูดถึงสดุดี 31:1-2 ในข้อที่ 10 เขาได้เปรียบเทียบปฐมกาลบทที่ 15 กับบทที่ 17 ในข้อที่ 16 กับ 17 เปาโลได้พูดถึงปฐมกาล 17:5 ในข้อที่ 18 เขาได้พูดถึงปฐมกาล 15:5 ในข้อที่ 19 เขาได้พูดถึงปฐมกาล 17:17 และ 18:11 และสุดท้ายในข้อที่ 23-24 เปาโลได้พูดถึงปฐมกาล 15:6 อีกครั้งหนึ่ง การอ้างอิงถึงความจริงที่ว่าเปาโลได้พูดถึงข้อพระคัมภีร์ของพระคัมภีร์เดิมหลายครั้งนั้นได้แสดงให้เห็นว่าอัครทูตเปาโลได้วิเคราะห์ข้อความในพระคัมภีร์จากหลายที่เพื่อเชื่อมโยงหลักคำสอนของเขา

ในส่วนที่สามของการให้ความหมายอย่างเจาะจง ซึ่งเป็นการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นของเราเกี่ยวกับหลักคำสอนบอกว่าเปาโลได้พูดถึงมุมมองของเขาเกี่ยวกับเรื่องนี้ด้วยการสรุปหลักคำสอนของเขาว่า การชำระให้ชอบธรรมด้วยความเชื่อเป็นสิ่งที่ได้รับการยืนยันในกฎธรรมบัญญัติจากพระคัมภีร์เดิมด้วย อันดับแรกปฐมกาล 15:6 บอกว่าความเชื่อของอับราฮัม "ถือว่าเป็น" ความชอบธรรม, และเปาโลได้อธิบายเพิ่มเติมว่าถ้าอะไรที่พระคัมภีร์บอกว่า "ถือว่าเป็น" ก็คือไม่ใช่เพราะจากการกระทำ อาจารย์เปาโลอธิบายเพิ่มเติมว่ากษัตริย์ดาวิดก็ได้ยืนยันความคิดนี้ด้วยการใช้คำว่า "ถือว่าเป็น" ในแบบเดียวกันในสดุดี 31:1-2 เปาโลได้พูดต่อเพื่อแสดงให้เห็นว่าการชำระให้ชอบธรรมเกิดขึ้นด้วยความเชื่อที่ปราศจากกฎบัญญัติ เพราะว่าอับราฮัมถูกเรียกว่าเป็นผู้ชอบธรรมในปฐมกาลบทที่ 15 ก่อนที่เขาเข้าสู่พันธสัญญาในปฐมกาลบทที่ 17

มากไปกว่านั้นเปาโลได้ยกเอาข้อความจากปฐมกาล 17:5 ที่บอกว่าอับราฮัมได้รับพระสัญญาว่าเขาจะเป็นบิดาของชาวยิวและชนชาติอื่นๆด้วย ทั้งคนที่ถือธรรมบัญญัติและคนที่ไม่ถือธรรมบัญญัติ ในความเป็นจริงเขาได้บอกว่าปฐมกาล 15:5 บอกว่าความหวังเดียวของอับราฮัมก็คือการมีความเชื่อในพระสัญญาของพระเจ้าเพราะว่าเขาไม่มีลูกเลย และในปฐมกาล 17:17 และ 18:11 ได้แสดงให้เห็นว่าอับราฮัมต้องมีความเชื่อเพราะทั้งเขาและภรรยาของเขาแก่เกินไปที่จะมีลูกได้เองตามธรรมชาติ

ในที่สุดเปาโลสรุปโดยใช้ข้อพระคัมภีร์จากปฐมกาล 15:6: ซึ่งเป็นมากกว่าแค่ประวัติศาสตร์เกี่ยวกับอับราฮัม แต่เป็นบทเรียนเกี่ยวกับความสำคัญของความเชื่อสำหรับคริสเตียน สรุปสั้นๆก็คือเราเห็นว่าเปาโลทำตามแบบอย่างของพระเยซู เปาโลได้มีส่วนร่วมในการอภิปรายเกี่ยวกับหลักคำสอน เขาได้วิเคราะห์และอธิบายการสอนพระคัมภีร์ตามหัวข้อศาสนศาสตร์

ไม่ใช่แค่การเข้าใจในการให้ความหมายอย่างเจาะจงของเราเรื่องหลักคำสอนและความเหมาะสมของการอภิปรายเรื่องหลักคำสอนเท่านั้น แต่การที่เราต้องเข้าใจเป้าหมายของหลักคำสอนศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนก็เป็นเรื่องที่สำคัญด้วย

เป้าหมาย

เพื่อให้เราเข้าใจว่านักศาสนศาสตร์เขียนหลักคำสอนของเขาได้อย่างไร เป็นเรื่องสำคัญที่เราจะต้องเข้าใจเป้าหมายสองอย่างที่ใช้พิจารณาหลักคำสอนก่อน ในด้านหนึ่งหลักคำสอนถูกสร้างขึ้นด้วยเป้าหมายในด้านบวก เพราะเริ่มจากคำสอนที่ถูกต้องที่เราเห็นได้ง่ายๆ เช่นสิ่งที่ผู้ติดตามพระเยซูคริสต์ควรจะเชื่อ แต่อีกด้านหนึ่งเป็นด้านลบ ซึ่งมีไว้เพื่อต่อต้านคำสอนที่ผิดพลาด ทั้งสองเป้าหมายนี้มีอิทธิพลต่อลักษณะของหลักคำสอนศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผน ดังนั้นให้เราดูทั้งสองอย่างก่อน ให้เราเริ่มจากเป้าหมายแรกคือเป้าหมายด้านบวก

ด้านบวก

ตามที่เราเห็นแล้วว่านักศาสนศาสตร์ที่สอนถูกต้องจะมีใจจดจ่อและติดตามคำสอนจากพระคัมภีร์อย่างแท้จริง และด้วยความเป็นห่วงในเรื่องนี้ทำให้นักศาสนศาสตร์ทำตามพระคัมภีร์อย่างเคร่งครัด และให้พระคัมภีร์เป็นเหมือนผู้พิพากษาที่มีอำนาจสูงสุด แต่อย่างไรก็ตามก็ยังมียุทธศาสตร์ที่นักศาสนศาสตร์ต้องเผชิญคือ พระคัมภีร์ได้แสดงให้เห็นคำสอนที่มีความสัมพันธ์กันในหมวดหมู่ต่างๆอย่างมากมาย มากถึงขั้นที่ถ้าพระคัมภีร์เป็นคู่มืออย่างเดียวที่เรามี เขาอาจจะสับสนจนรู้ว่าจะเริ่มและทำอย่างไร

ให้พิจารณาตัวอย่างที่บอกว่า พระคัมภีร์สอนเกี่ยวกับความเป็นคริสเตียนหรือหลักคำสอนของพระคริสต์มากขนาดไหน ในหลายๆประเด็นพระคัมภีร์ทั้งเล่มบางครั้งพูดถึงพระคริสต์ในแบบที่ตรงไปตรงมาแต่บางครั้งพูดแบบอ้อมค้อม พระคัมภีร์ทั้งเล่มเปรียบเสมือนคลังความรู้เกี่ยวกับพระคริสต์ และถ้านักศาสนศาสตร์พยายามที่จะพูดทุกอย่างที่เป็นความจริงจากพระคัมภีร์เกี่ยวกับหลักคำสอนของพระคริสต์ เขาจะไม่สามารถวางปากกาลงได้เลยเพราะมันจะไม่มีวันจบได้เลย

นักศาสนศาสตร์ใช้อะไรในการตัดสินใจว่าส่วนไหนของพระคัมภีร์ที่เขาจะใช้หรือไม่ใช้?

ข้อดีของระบบศาสนศาสตร์

ก็คือนักศาสนศาสตร์ไม่ได้ใช้พระคัมภีร์เพียงอย่างเดียวเป็นคู่มือในการเขียนหลักศาสนศาสตร์แต่พวกเขาได้รวมการให้น้ำหนักความสำคัญและลำดับความสำคัญของประเพณีดั้งเดิมของคริสเตียน และในหลายๆประเด็นนักศาสนศาสตร์ตัดสินใจจากสิ่งที่คริสเตียนในอดีตที่ซื่อสัตย์ต่อพระเจ้าได้ทำไว้ เช่น ความพยายามของนักศาสนศาสตร์ที่สำคัญแต่ละคน, หลักข้อเชื่อ, ความเชื่อ และอื่นๆที่มีผลต่อการพิจารณาหลักคำสอนตามระบบศาสนศาสตร์

ด้านลบ

แม้ว่าเป้าหมายในด้านบวกของศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนมีความสำคัญมากในการสร้างหลักคำสอนก็ตาม นักศาสนศาสตร์ต้องตัดสินใจจากเนื้อหาและการเน้นของหลักคำสอนที่มาจากเป้าหมายในด้านลบด้วยเช่นเดียวกัน ความหมายของเราก็คือเป้าหมายหลักอย่างหนึ่งของเป้าหมายด้านลบคือการพิจารณาและต่อต้านหลักคำสอนที่สอนผิด

เป้าหมายในด้านลบนี้ต้องมาจากพระคัมภีร์ ในความเป็นจริงเราเห็นแล้วว่ามีหลายส่วนจากพระคัมภีร์ที่ต่อต้านคำสอนผิด ศาสนศาสตร์ของพระคัมภีร์ถูกแบ่งเป็นสองส่วนอย่างเท่าๆกัน โดยการให้ความสนใจทั้งหลักคำสอนที่มีเป้าหมายในด้านบวก เพราะถ้าสอนถูกต้องก็จะสนับสนุน แต่ถ้าสอนผิดก็จะต่อต้าน ดังนั้นเมื่อนักศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนเลือกว่าเขาจะรวมหรือไม่รวม เน้นหรือไม่เน้นอะไรในศาสนศาสตร์ของเขา การตัดสินใจหลายอย่างของเขาได้รับอิทธิพลมาจากความต้องการที่อยากจะทำคำสอนที่ผิด

การต่อต้านคำสอนที่ผิดนั้นมาจากพระคัมภีร์ ดังนั้นนักศาสนศาสตร์จึงยอมรับเป้าหมายด้านลบด้วย เพราะเขาต้องการให้น้ำหนักและจัดลำดับความสำคัญแบบคริสเตียนในยุคแรก

คงจะเป็นเรื่องยากถ้าเน้นถึงการสร้างหลักการสอนในศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนมากเกินไป ยกตัวอย่างจากหลักข้อเชื่อของชาวสก็อต ซึ่งถูกเขียนในปี 451 ได้บอกเกี่ยวกับบุคคลและลักษณะของพระคริสต์ แบบนี้คือ

(พระคริสต์คือ) พระเจ้าอย่างแท้จริง และมนุษย์อย่างแท้จริง มีการยอมรับว่าพระคริสต์มีสองสถานะภาพ
ปราศจากความสับสน ปราศจากการเปลี่ยนแปลง ปราศจากการแตกแยก
ความแตกต่างของทั้งสองสถานะภาพไม่ได้ถูกลบล้างด้วยความเป็นหนึ่ง แต่พระลักษณะทั้งสองถูกปกป้องไว้
เพื่อการรวมเป็นหนึ่งเดียวกันที่จะมาถึง
และสถานะภาพทั้งสองไม่ได้แบ่งแยกให้เห็นในสภาพร่างกายหรือแยกเป็นสองคน

ในด้านหนึ่งข้อความนี้ได้รับการนำด้วยเป้าหมายด้านบวกที่พูดถึงความจริงของพระคัมภีร์โดยการอธิบายว่าคริสเตียนที่เข้มแข็งและซื่อสัตย์มีความเชื่อเกี่ยวกับอะไรบ้าง และนั่นก็เป็นความชัดเจนอย่างเพียงพอ
แต่มาดูอีกอย่างหนึ่งว่าหลักข้อเชื่อของอัครทูตได้พูดถึงอะไรบ้างเกี่ยวกับพระคริสต์ เราเห็นว่าเขาพูดถึงทุกอย่างเกี่ยวกับพระคริสต์, แต่ทำไมชาวสก็อตถึงลงลึกเข้าไปในรายละเอียดอย่างเฉพาะเจาะจงถึงลักษณะทั้งสองอย่างคือความเป็นพระเจ้าและมนุษย์?
ทำไมเขาบอกว่าลักษณะสองอย่างนี้ไม่มีความขัดแย้ง, ไม่มีการเปลี่ยนแปลง, ไม่สามารถแยกออกจากกันได้,
ทำไมเขาเน้นว่าพระคริสต์มีสองลักษณะแต่รวมเป็นบุคคลเดียว? เรื่องเหล่านี้ไม่ได้ถูกเน้นในพระคัมภีร์
แต่ความจริงข้อนี้ก็เป็นเหตุผลที่หลักข้อเชื่ออัครทูตให้ความสำคัญและพูดถึง

ในความเป็นจริง

การเน้นอย่างเจาะจงของชาวสก็อตได้ถูกพัฒนาให้เป็นการตอบสนองต่อคำสอนผิดเกี่ยวกับพระคริสต์ซึ่งเกิดขึ้นตั้งแต่ในศตวรรษแรกๆของศาสนาคริสต์ บางส่วนของคำสอนผิดก็คือ การปฏิเสธความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์
บางคำสอนปฏิเสธความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ และยังมีคำสอนอื่นๆที่บอกว่าพระองค์เป็นเพียงแก่นุคคลบุคคลเดียวเท่านั้น

และในขณะเดียวกันการอภิปรายเกี่ยวกับรูปแบบหลักคำสอนหลายๆอย่างในศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนได้ยอมรับเป้าหมายด้านลบด้วย ยกตัวอย่างเช่น เมื่อชาวสก็อตจัดอภิปรายเกี่ยวกับหลักคำสอนเรื่องความรู้ของพระเจ้าในเล่มแรกบทที่ 4 ของศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผน เขาเริ่มจากข้อความสั้นๆ ซึ่งเขาได้อธิบายในรูปแบบที่เป็นด้านบวกว่า

ซึ่งเป็นหลักคำสอนที่ชัดเจนของพระคัมภีร์ที่ทำให้เราสามารถรู้จักพระเจ้าได้

แต่ทันทีหลังจากมีการยืนยันรับรอง ฮอดจ์ ได้พูดถึงด้วยข้อความที่ยาวมากขึ้น
เกี่ยวกับแนวคิดบางอย่างที่ผิดของความหมายของการรู้จักพระเจ้า ซึ่งเป็นการสอนต่อต้านการสอนอื่นๆ สิ่งแรกที่เขาได้พูดถึงก็คือ:

สิ่งนี้ไม่ได้หมายความว่าเราสามารถรู้ทุกอย่างที่เป็นความจริงเกี่ยวกับพระเจ้า

แล้วเขาพูดถึงเกี่ยวกับคำสอนผิดในเรื่องอื่น โดยการบอกว่า:

(เราไม่ควรจะเชื่อ) ว่าเราสามารถจินตนาการความเป็นพระเจ้าในความคิดของเราได้

และอันดับที่สามเขาได้เขียนว่า:

(เราไม่ควรจะเชื่อ) ว่าเราสามารถเข้าใจ(พระเจ้า) (หรือรู้จักพระองค์อย่างละเอียดถี่ถ้วนได้)

การโต้แย้งในแง่ลบเกี่ยวกับข้อคิดเห็นที่ผิดพลาดเหล่านี้ ฮอดจ์ได้กลับมาอธิบายในด้านบวก
ในหลากหลายวิธีที่ทำให้รู้จักพระเจ้าได้ สิ่งที่ฮอดจ์ได้ทำในตอนนี้เป็นเรื่องปกติในศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผน

ดังนั้นเราเห็นว่าเป้าหมายของการโต้แย้งของหลักคำสอนได้สร้างความต้องการหลักๆอย่างน้อยสองอย่าง:
คือความต้องการที่จะอธิบายความจริง และต้องการต่อต้านความคิดพลาดด้วยเช่นกัน
ตอนนี้เรามีการกำหนดทิศทางของหลักคำสอนในศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนแล้ว
และเราได้เห็นความเหมาะสมและเป้าหมายของการโต้แย้งของหลักคำสอน เราควรจะดูมุมมองที่สามของการวางทิศทางของเรา:
คือส่วนที่หลักคำสอนได้มีในระบบทั้งหมดของศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผน

การระบุ

ในบทเรียนก่อนหน้านี้เราได้เห็นว่าจากยุคกลางศาสนศาสตร์ถูกเขียนด้วยพื้นฐานสี่อย่างคือ: ใช้คำศัพท์ด้วยความระมัดระวัง,
การตั้งหัวข้อ, รูปแบบหลักคำสอน และสุดท้ายระบบที่ครอบคลุมในความเชื่อ

เราต้องตระหนักอยู่เสมอว่าไม่ใช่เรื่องปกติที่จะพูดถึงความคิดเหล่านี้ว่าเป็นขั้นตอนในการเขียนศาสนศาสตร์
ในความเป็นจริงนักศาสนศาสตร์ก็จะมีส่วนร่วมในขั้นตอนทั้งหมดนี้ตลอด
แต่มันช่วยให้เรานึกถึงขั้นตอนการสร้างศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนเป็นการเริ่มจากสิ่งที่ง่ายที่สุดไปหาสิ่งที่ซับซ้อนที่สุด ในจุดเริ่มต้น,
คำศัพท์วิชาการทางศาสนศาสตร์ก็เป็นพื้นฐานของการเขียนศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผน
ถ้าปราศจากคำศัพท์ที่ถูกตีความด้วยความระมัดระวังแล้วมันจะเป็นเรื่องยากมากในการเขียนศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผน ใต้อุดมคติ
ระดับที่สองก็คือการเขียนประโยคที่เป็นเหตุและผล ถ้าเรานึกถึงคำศัพท์วิชาการว่าเป็นพื้นฐานในการเขียนศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผน
เราก็อาจจะนึกถึงประโยคที่เป็นเหตุและผลว่าเป็นเหมือนฐานที่เป็นแนวนอนที่เราใช้และอธิบายคำศัพท์วิชาการ
และเราอาจจะอธิบายหลักคำสอนเป็นแนวนอนในประโยคที่เป็นเหตุและผลเพื่อเป็นฐานให้เราสร้างในส่วนของกำแพงขึ้นมาหรืออาจจะ
เป็นกำแพงทั้งหมด และสุดท้ายศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนได้พูดถึงวิธีที่นักศาสนศาสตร์ได้เขียนทั้งหมดจากประโยคหลักคำสอนต่างๆ
เราเห็นว่าในขณะที่กำแพงก็เป็นสิ่งสำคัญสำหรับการสร้างตึก
ดังนั้นหลักคำสอนก็มีส่วนที่สำคัญและจำเป็นในการเขียนศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนเช่นเดียวกัน

เราได้รับการวางทิศทางของหลักคำสอนในศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนไว้แล้ว, ตอนนี้เราจะดูหมวดหมู่หลักๆ
ที่เป็นหมวดหมู่ที่สองนั่นก็คือ: การเขียนหลักคำสอน

เรามาดูว่านักศาสนศาสตร์มีการเขียนการอภิปรายหาเหตุผลเกี่ยวกับหลักคำสอนที่มีความสำคัญต่องานของเขาได้อย่างไร?

รูปแบบ

เมื่อนักศึกษาได้เริ่มศึกษาศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผน
หลายๆครั้งเขาก็จะเข้าใจผิดว่าหลักคำสอนต่างๆได้มาจากความจริงของเหตุและผลจากพระคัมภีร์เท่านั้น
แต่ในทางตรงกันข้ามหลายๆครั้งเราจะเห็นว่างานต่างๆ มีรูปแบบที่เรียบง่ายเป็นอย่างมาก
แต่ขั้นตอนต่างๆที่ใช้ในการเขียนหลักคำสอนในศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนนั้นเป็นทางการและซับซ้อนมาก
ในความเป็นจริงขั้นตอนเหล่านี้ได้รวมหลายส่วนที่มีความแตกต่างอย่างมากมายไว้ด้วยกัน
ซึ่งมีความแตกต่างถึงขั้นที่มันเป็นไปได้ที่จะมีการศึกษาได้อย่างทั่วถึง
แต่เราก็ยังพอเข้าใจได้อยู่เกี่ยวกับรูปแบบต่างๆของหลักคำสอนที่เราพูดถึง

เพื่อช่วยให้เราเข้าใจขั้นตอนต่างๆที่ได้ใช้ในการเขียนหลักคำสอนในศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผน
ตอนนี้เราจะดูสองเรื่องด้วยกันคือ:
เรื่องแรกเราจะดูวิธีต่างๆที่นักศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนได้เริ่มใช้หลักคำสอนจากพระคัมภีร์เพื่อสนับสนุนความคิดเห็นของเขา
และเรื่องที่สองเราจะดูวิธีต่างๆที่นักศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนได้ใช้เหตุผลในการอธิบายและสนับสนุนหลักคำสอนของเขา
เราจะเริ่มจากการสนับสนุนจากพระคัมภีร์สำหรับหลักคำสอนต่างๆก่อน

การสนับสนุนจากพระคัมภีร์

เป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องตระหนักว่าหลายๆครั้งที่นักศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนเขียนกรณียศึกษาของเขาด้วยการใช้หลักปรัชญาและประวัติศาสตร์ เริ่มตั้งแต่ใครเชื่ออะไรบ้าง? และเขาได้เชื่อสิ่งเหล่านี้เมื่อไหร่? เขาคิดถูกหรือคิดผิด?
บางครั้งความเป็นห่วงในเรื่องนี้มีความสำคัญอย่างมาก
โดยเฉพาะในเวลาทีนักศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนกำลังจัดการกับความเป็นมาของหลักคำสอนของเขาและในเวลาที่เขาพยายามหาสิ่งที่
ไม่เห็นด้วยกับความคิดเห็นของเขา
แต่โดยรวมแล้ววิธีการที่สำคัญมากที่สุดที่นักศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนจะแก้ไขปัญหามีคนโต้แย้งหลักคำสอนของเขาโดยการให้พระคัมภีร์สนับสนุนสิ่งที่เขาทำ

เราจะสำรวจการสนับสนุนจากพระคัมภีร์ในการอภิปรายหลักคำสอนในสองแบบ แบบแรก,
เราจะอธิบายขั้นตอนพื้นฐานที่สนับสนุนนักศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนได้ในเวลาที่เขาหาการสนับสนุนจากพระคัมภีร์สำหรับความคิดเห็นของเขา แบบที่สอง, เราจะดูตัวอย่างของขั้นตอนนี้ในศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผน
สิ่งแรกที่เราอยากให้เราพิจารณาก่อนก็คือขั้นตอนพื้นฐานที่นักศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนตามในเวลาที่เขาเขียนกรณียศึกษาของเขาจากพระคัมภีร์

ขั้นตอน

ในบทเรียนก่อนหน้านี้เราเห็นว่านักศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนเริ่มที่จะใช้พระคัมภีร์ด้วยการลดความซับซ้อนของข้อเท็จจริงลง เขาจะหาข้อเท็จจริงทางศาสนศาสตร์ที่พระคัมภีร์ได้สอนไว้
และอย่างที่เราได้เห็นแล้วว่าเขาได้รวมข้อเท็จจริงต่างๆเหล่านี้ให้เป็นเรื่องศาสนศาสตร์
แต่ก่อนที่นักศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนจะเขียนหลักคำสอน เขาก็จะต้องคิดทบทวนให้ไกลกว่าขั้นตอนเหล่านี้
ซึ่งนั่นจะเป็นการวิเคราะห์และอธิบายเนื้อหาทั้งหมดอย่างละเอียด

เวลาเราพูดถึงการวิเคราะห์และการอธิบายเนื้อหาทั้งหมดอย่างละเอียดแบบนั้น
เรากำลังนึกถึงข้อเท็จจริงที่ว่านักศาสนศาสตร์กลุ่มนี้ต่างก็ยังคงใช้ขั้นตอนของการรวมมุมมองต่างๆจากคำสอนในพระคัมภีร์
เขาได้ใช้ศาสนศาสตร์เพื่อจะสร้างการวิเคราะห์ศาสนศาสตร์ที่ใหญ่ขึ้นและซับซ้อนมากขึ้นด้วย
เขาได้สร้างระดับต่างๆในหลายๆขั้นตอนของคำสอนในพระคัมภีร์ จนกว่าการอภิปรายที่เกี่ยวกับหลักคำสอนของเขาจะเสร็จ
ความจริงการอภิปรายเกี่ยวกับหลักคำสอนมีหลายระดับ
ดังนั้นการวิเคราะห์และการอธิบายความคิดทางศาสนศาสตร์จะมีโครงสร้างที่ใหญ่ขึ้นและซับซ้อนมากขึ้นเรื่อยๆ

ในขณะที่เรากำลังขึ้นตอนพื้นฐานเหล่านี้ เราจะดูตัวอย่างหนึ่งด้วยกันคือ

ตัวอย่าง

เพื่อให้เห็นภาพ เราจะดูจากการอภิปรายของเบอร์คอฟ "การคัดค้านทฤษฎีสมบูรณแบบ" อยู่ในส่วนที่ 4 ของบทที่ 10
ของศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนของเขา เป็นความเชื่อของคริสเตียนบางคนที่เราสามารถรอดพ้นจากความบาปทั้งสิ้นในชีวิตนี้,
ในส่วนนี้เบอร์คอฟได้รับการสนับสนุนจากพระคัมภีร์ซึ่งอยู่ในส่วนของเป้าหมายในด้านลบของการต่อต้านมุมมองที่ผิดนี้
สิ่งแรกที่เบอร์คอฟประกาศก็คือ:

พระคัมภีร์พูดชัดเจนว่าคำสอนของมนุษย์ไม่สามารถสมบูรณ์แบบได้
และเป็นความคิดที่ไม่สามารถยืนยันความแน่นอนได้

เขาพยายามที่จะพิสูจน์มุมมองของเขาด้วยข้อความที่มีความยาวถึงสามย่อหน้า และเป็นย่อหน้าที่มีความยาวมาก,
ในแต่ละย่อหน้าเขาจะยืนยันพื้นฐานที่สำคัญที่สุดหนึ่งอย่าง ในย่อหน้าแรกเขาบอกว่า:

พระคัมภีร์ประทาน ความมั่นใจให้ว่าไม่มีใครในโลกที่ไม่ได้ทำความบาป

ในย่อหน้าที่สอง เริ่มด้วยการยืนยันแบบนี้:

ตามที่พระคัมภีร์สอนไว้

มีการต่อสู้อย่างต่อเนื่องระหว่างฝ่ายเนื้อหนังและฝ่ายวิญญาณสำหรับคนที่เปี่ยมล้นของพระเจ้า
และถึงแม้ว่าคนที่ดีที่สุด ก็ยังต้องพยายามที่จะแสวงหาความสมบูรณ์แบบ

ในย่อหน้าที่สามเขาเริ่มแบบนี้:

การสารภาพบาปและการอธิษฐานเพื่อขอการอภัยจากบาปเป็นเรื่องที่สำคัญที่ต้องทำ (ในพระคัมภีร์)

การนำเสนอของเบอร์คอฟไม่ใช่เรื่องยากจนเกินความเข้าใจ เขาได้แย้งว่า
คำสอนที่บอกว่ามนุษย์สามารถสมบูรณ์แบบได้ด้วยตัวเขานั้นเป็นเรื่องตรงข้ามกับพระคัมภีร์
เพราะพระคัมภีร์สอนว่าทุกคนบนโลกใบนี้ทำบาป ผู้เชื่อทุกคนได้ต่อสู้กับความบาป
และทุกคนจำเป็นต้องสารภาพและแสวงหาการอภัยบาป

สิ่งที่เบอร์คอฟนำเสนอในงานเขียนของเขาเป็นสิ่งที่เราสามารถเข้าใจได้ตามลำดับขั้นตอน แต่เราต้องศึกษาย้อนกลับไปที่เพื่อดูว่าการเขียนของเขามีข้อพระคัมภีร์สนับสนุนหรือไม่

เบอร์คอฟใช้ข้อความจากพระคัมภีร์อ้างอิงในการเขียนของเขาถึงสิบเก้าครั้ง หลังจากที่เขารวบรวมและแยกข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ออกเป็นสามกลุ่มแล้ว เขาได้เขียนศาสนศาสตร์ขึ้นมา ข้อความที่ได้มาจากเนื้อหาเหล่านี้ ในย่อหน้าแรก เขาพูดถึงข้อพระคัมภีร์หกข้อเท่านั้นแล้วสรุปว่า:

พระคัมภีร์ได้ยืนยันกับพวกเราว่าไม่มีใครในโลกที่ไม่ได้ทำบาป

ในย่อหน้าที่สอง

เบอร์คอฟได้สรุปพระคัมภีร์แต่ละข้อแล้วใช้ศาสนศาสตร์อย่างเข้าใจง่ายสรุปข้อพระคัมภีร์ต่างๆเหล่านั้นจากพระธรรมโรม 7:7-26 เบอร์คอฟเขียนว่า:

เปาโลได้ให้คำอธิบายที่ชัดเจนของการต่อสู้...

ซึ่งแน่นอนได้กล่าวอ้างถึงเปาโลหลังจากที่เปาโลได้รับการเกิดใหม่ในพระคริสต์แล้ว

จากการอ้างถึง กาลาเทีย 5:16-24 เขาได้เขียนไว้ว่า:

(เปาโล) ได้พูดถึง... การต่อสู้เกี่ยวกับลักษณะหรือคุณสมบัติต่างๆของลูกของพระเจ้า

ในการอ้างถึงฟิลิปปี 3:10-14 เขาได้บอกว่า:

(เปาโล) ได้พูดถึงตัวเอง ในช่วงบั้นปลายของชีวิตเขาว่า เป็นผู้ที่ยังไม่ได้มาถึงจุดสมบูรณ์แบบ

หลังจากมีรูปแบบศาสนศาสตร์จากพระคัมภีร์เหล่านั้นแล้ว เขาได้เอามาทั้งสามเรื่องมาวิเคราะห์ให้เป็นความจริงอย่างกว้างๆ โดยเขาได้พูดแบบนี้ว่า:

ตามที่พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า มีการต่อสู้ระหว่างเนื้อหนังกับวิญญาณในชีวิตของลูกของพระเจ้าทุกคน และแม้แต่คนที่เขาก็ยังพยายามแสวงหาความสมบูรณ์แบบ

ในย่อหน้าที่สาม เบอร์คอฟได้สรุปข้อต่างๆด้วยประโยคต่างๆ ประโยคแรกเขาได้อ้างถึงพระธรรมมัทธิว 6:12-13 โดยบอกว่า:

พระเยซูสอนสาวกของพระองค์ทุกคนในกาธริฐฐานของการอภัยบาป

หลังจากนั้นเขาพูดถึง 1 โธห์ 1:9 และพูดเพื่อชี้ให้เห็นว่าข้อนี้กับพระธรรมมัทธิว 6:12-13 มีแนวคิดเดียวกัน

ต่อไป เบอร์คอฟได้อ้างถึงข้อต่างๆจากโยบ, สดุดี, สุภาษิต, อีสยาห์, ดาเนียลและโรม ที่ได้พูดถึงเกี่ยวกับตัวอย่างของผู้เชื่อที่บริสุทธิ์ที่ต้องอธิษฐานเพื่อขอการอภัยบาป และจากข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เขาได้เขียนศาสนศาสตร์ดังนี้:

ผู้ที่เชื่อในพระคัมภีร์ก็ต้องสารภาพบาปอย่างต่อเนื่อง

หลังจากการเขียนศาสนศาสตร์เหล่านี้จากพระคัมภีร์

เขาได้วิเคราะห์ข้อความจากศาสนศาสตร์อย่างง่ายสองประโยคที่ตอนแรกเป็นข้อความที่อยู่ในขั้นพื้นฐานจนกลายเป็นการข้อความที่ได้รับการยืนยันที่สูงกว่าเดิมว่า:

การยอมรับความผิดบาปและอธิษฐานเพื่อการอภัยบาปเป็นสิ่งที่สำคัญในพระคัมภีร์

ดังนั้นเราเห็นว่าเบอร์คอฟได้พัฒนาสามข้อของหลักคำสอนพระคัมภีร์โดยการกล่าวถึงในการอภิปรายเกี่ยวกับความเชื่อเรื่องมนุษย์สามารถสมบูรณ์ได้ - คือในแต่ละย่อหน้า - จะมีการพูดถึงเยาะขื่นและซับซ้อนขึ้น

เวลาวิเคราะห์และอธิบายในย่อหน้าแรกเขาเขียนว่า "พระคัมภีร์ได้ประทานให้... ความมั่นใจว่าไม่มีใครบนโลกใบนี้ที่ไม่ทำความบาป" ในย่อหน้าที่สอง เขาได้ยืนยันว่า

"ตามที่พระคัมภีร์เขียนไว้ว่ามีการต่อสู้อย่างต่อเนื่องระหว่างเนื้อหนังและวิญญาณในชีวิตของลูกๆพระเจ้าทุกคน

และแม้แต่คนที่ดีที่สุดเขาก็ยังพยายามแสวงหาความสมบูรณ์" และในย่อหน้าสุดท้ายเขาได้ยืนยันว่า

"การยอมรับความผิดบาปและอธิษฐานเพื่อการอภัยบาปเป็นสิ่งที่สำคัญ (ในพระคัมภีร์)"

และเพื่อสรุปการอภิปรายหลักคำสอนที่เชื่อว่ามนุษย์สามารถสมบูรณ์ได้,

เบอร์คอฟได้นำการยืนยันเหล่านี้เข้าสู่การวิเคราะห์ที่มีระดับสูงกว่าที่เขาได้สรุปว่า

ในการเปิดเผยของพระคัมภีร์ คำสอนที่เชื่อว่ามนุษย์สามารถสมบูรณ์ได้นั้น

เป็นคำสอนที่ไม่สามารถคัดค้านได้อย่างแน่นอน

การเขียนของนักศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนไม่ได้ชัดเจนและตรงแบบนี้อย่างต่อเนื่อง อย่างเช่นตัวอย่างต่อไปนี้

แต่สิ่งที่เราเห็นในตอนนี้คือลักษณะเฉพาะของวิธีต่างๆที่นักศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนหาข้อพระคัมภีร์เพื่อมารับรองหลักคำสอนของเขา พวกเขาจะทำให้เราเห็นและเข้าใจความจริงของพระคัมภีร์ได้ง่ายขึ้น

นอกจากนี้เขาได้ตรวจทานความจริงต่างเหล่านั้นเพื่อทำให้ศาสนศาสตร์ได้รับการพัฒนาให้เป็นที่ยอมรับมากขึ้น

มากกว่านั้นพวกเขายังได้วิเคราะห์ข้อความในศาสนศาสตร์เหล่านั้นให้ได้รับการยืนยันทางศาสนศาสตร์ที่มีระดับสูงขึ้นและซับซ้อนขึ้นเรื่อยๆ

นี่แหละคือระบบพื้นฐานที่นักศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนจะใช้ทุกครั้งที่พวกเขาหาข้อพระคัมภีร์เพื่อมารับรองหลักคำสอนของเขา

ตอนนี้เราเห็นแล้วว่านักศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนได้นำข้อพระคัมภีร์มารับรองหลักคำสอนของเขาได้อย่างไรบ้าง

ตอนนี้เราควรจะไปดูวิธีต่างๆที่เขาใช้เวลาหาเหตุและผลเพื่อมาสนับสนุนมุมมองความคิดของเขา

การสนับสนุนจากเหตุและผล

แม้แต่นักศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนได้ใช้ความคิดอย่างมีเหตุผลในทุกขั้นตอนของการเขียนศาสนศาสตร์

ความคิดอย่างมีเหตุและผลเป็นสิ่งที่สำคัญมากในเวลาที่เขา กำลังเขียนหลักคำสอนต่างๆ

น่าจะเป็นสิ่งที่มีประโยชน์มาก ถ้าเราพูดถึงพื้นฐานทั้ง 3 ด้านของการสนับสนุนทางความคิดอย่างมีเหตุและผลในการอภิปรายหลักคำสอน

ด้านแรกเราจะดูที่สิทธิอำนาจของความคิดอย่างมีเหตุผลในศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผน

ศาสนศาสตร์นี้ได้ให้สิทธิอำนาจแก่ความคิดอย่างมีเหตุและผลมากน้อยขนาดไหน?

ด้านที่สองเราจะดูวิธีต่างๆที่นักศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนได้ริเริ่มการสนับสนุนความคิดอย่างมีเหตุและผลว่ามีความเกี่ยวข้องตามความจริงของพระคัมภีร์อย่างไร - เขาได้ลดความซับซ้อนด้วยการใช้ความคิดอย่างมีเหตุและผลกับมุมมองต่างๆจากพระคัมภีร์อย่างไร

และด้านที่สามเราจะดูเกี่ยวกับระดับของความมั่นใจในการใช้การสำรวจความคิดอย่างมีเหตุและผลแบบกว้าง

เรามีความมั่นใจมากแค่ไหนในการสำรวจเชิงความคิดอย่างมีเหตุและผลแบบแคบ

ซึ่งเป็นสิ่งที่มีความสำคัญเป็นอย่างมากต่อการเขียนหลักคำสอน? ขอให้เราคิดถึงสิทธิอำนาจของความคิดอย่างมีเหตุและผลกันก่อน

สิทธิอำนาจ

ในบทเรียนก่อนหน้านี้ของบทเรียนชุดนี้, เราได้เห็นว่าความเชื่อของคริสเตียนได้ขยายจากรากของวัฒนธรรมยิวไปยังทั่ว(โลก)เมดิเตอร์เรเนียน ดังนั้นนักศาสนศาสตร์คริสต์ก็เลยให้ความสนใจแนวคิดแบบชาวกรีกมากขึ้น

จากความสัมพันธ์ในสมัยของผู้นำคริสเตียนยุคแรกกับนักคิดค้น นิโอเพลโตนิซึม (neo-Platonism) ทำให้เขามีความสนใจในศาสนศาสตร์คริสต์เป็นอย่างมาก

แต่บรรพบุรุษของคริสเตียนในยุคแรกได้จำกัดขอบเขตของการศึกษาโดยให้อยู่บนพื้นฐานของเหตุและผลกับการยอมรับความจริงของความจริงของคริสเตียนที่มาจาก การเปิดเผยอย่างชัดเจนผ่านความเชื่อทางศาสนาเท่านั้น ไม่ใช่ความถี่กลับ

แต่ความถี่ไม่ไปดามันเพราะว่าการวิเคราะห์ในประเด็นต่างๆของเขาไปไกลกว่าที่ขอบเขตที่คริสเตียนยุคแรกได้กำหนดให้เขา

ในยุคกลาง, นักวิชาการที่เป็นคริสเตียนได้ให้ความสำคัญของเหตุและผลรวมถึงระบบของการใช้เหตุและผลมากขึ้น

นักวิชาการได้ใช้มุมมองของอริสโตเติล(Aristotle)เกี่ยวกับการใช้เหตุและผลกับศาสนศาสตร์

การอภิปรายเกี่ยวกับศาสนศาสตร์กลายเป็นงานที่ใช้เหตุและผลมากขึ้น

ในทางตรงกันข้ามกับการคัดค้านของคริสเตียนที่มีความเชื่อในพระเจ้า

นักวิชาการได้ใช้เหตุและผลกับทุกเรื่องของความเชื่อคริสเตียนมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

ในหลายๆกรณีการวิเคราะห์เหตุและผลกลายเป็นสิ่งที่มีคุณค่าอย่างมากในการศึกษาเชิงวิชาการจนถึงขั้นที่การใช้เหตุและผลมีความสำคัญมากกว่าการใช้พระคัมภีร์

ในยุคกลางนักศาสนศาสตร์โปรเตสแตนต์ได้ต่อต้านหลักความเชื่อในเรื่องเหตุและผลด้วยหลักคำสอน โซลา สคริปทูรา(sola Scriptura คือ เชื่อในพระคัมภีร์เท่านั้น) โปรเตสแตนต์เรียกร้องให้คริสตจักรให้สัญญาว่าจะเชื่อในพระคัมภีร์เท่านั้น

รวมถึงต้องให้อำนาจของพระคัมภีร์อยู่เหนือการใช้เหตุผลของมนุษย์

ถึงแม้ว่ามีความคิดหลากหลายรูปแบบท่ามกลางความเชื่อของโปรเตสแตนต์เกี่ยวกับเรื่องนี้,

แต่โดยทั่วไปโปรเตสแตนต์เชื่อในความจริงสองอย่างเกี่ยวกับเหตุและผล

ในทางหนึ่ง โปรเตสแตนต์ได้ตระหนักว่า

ความสามารถในการใช้เหตุผลแบบมีเหตุและผลนั้นเป็นความสามารถที่มีคุณค่ามาก

เป็นของประทานจากพระเจ้าและควรจะถูกใช้ด้วยความกระตือรือร้นในเวลาที่เราสร้างสรรคศาสนศาสตร์
แต่ในทางตรงกันข้ามความสามารถที่จะใช้เหตุผลแบบมีเหตุและผล
เป็นความสามารถที่ถูกจำกัดขอบเขตและควรจะถูกใช้ด้วยการยอมเชื่อฟังการเปิดเผยของพระเจ้าในพระคัมภีร์

ตัวอย่างที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งก็คือ

การทวิคูณของมุมมองของใช้เหตุผลตามเหตุและผลสามารถเห็นได้ในหลายวิธีที่มีความสมบูรณ์ที่นักศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนได้ใช้กฎที่ไร้ความขัดแย้ง และเขาได้ให้คุณค่ากับหลักการของกฎที่ไร้ความขัดแย้งสูงมาก แต่ในขณะเดียวกันก็ตระหนักถึงข้อจำกัดต่างๆด้วย

กฎแห่งการไร้ความขัดแย้งเป็นหนึ่งในกฎต่างๆของการใช้เหตุผลตามเหตุและผล

เป็นวิธีหนึ่งที่ดีที่สุดที่ได้รับการยืนยันจากอริสโตเติล รวมถึงจากนักศาสนศาสตร์คริสเตียนส่วนใหญ่อีกด้วย

กฎนี้สามารถสรุปได้หลายรูปแบบแต่สำหรับวัตถุประสงค์ของเราในตอนนี้เราจะสรุปแบบนี้ว่า:

"ไม่มีอะไรที่สามารถเป็นความจริงและไม่จริงในเวลาเดียวกันและในแบบเดียวกัน" ยกตัวอย่าง ในชีวิตประจำวันของเรา

เราอาจจะบอกว่าสัตว์ประเภทนี้ไม่สามารถเป็นหมาและไม่ได้เป็นหมาในเวลาเดียวกันและในแบบเดียวกัน

หรือในศาสนศาสตร์เราอาจจะบอกว่าพระเยซูไม่สามารถเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดและไม่เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดในเวลาเดียวกันและในแบบเดียวกัน

ในขณะที่นักศาสนศาสตร์โปรเตสแตนต์ที่สอนถูกต้องเคยถูกการใช้เหตุผลตามเหตุและผลในสองรูปแบบ,

เขาได้ดูหลักการของกฎแห่งการไร้ความขัดแย้งในสองทาง,

ในทางหนึ่งกฎแห่งการไร้ความขัดแย้งเป็นสิ่งที่มีความสำคัญมากในศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผน

เป็นของประทานจากพระเจ้าที่ให้กับเราและได้ประทานความสามารถให้กับเราที่จะใช้เหตุผลแบบมีระดับกับเรื่องศาสนศาสตร์ซึ่งทำให้มีการแยกแยะความจริงจากสิ่งที่ไม่จริงได้

อย่างไรก็ตาม ผ่านมานับพันปี นักศาสนศาสตร์ที่มีความซื่อสัตย์ได้ยึดถืออีกมุมมองหนึ่งคือความสามารถในการใช้เหตุผล,

กฎแห่งการไร้ความขัดแย้งก็ถูกจำกัดขอบเขตในเวลาที่เราใช้ในการศึกษาพระคัมภีร์ ก็คือต้องใช้ภายใต้การยอมเชื่อฟังพระคัมภีร์

การยอมเชื่อฟังกฎแห่งการไร้ความขัดแย้งเป็นสิ่งสำคัญเพราะในเวลานั้นๆ

และพระคัมภีร์อาจจะดูเหมือนมีความขัดแย้งในตัวเอง อาจจะดูเหมือนยืนยันอะไรบางอย่างที่ไม่ตรงกับเหตุผลตามเหตุและผล

ในกรณีนี้นักศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนจะอย่างไร?

พวกเขาจัดการสิ่งที่ดูขัดแย้งกันเหมือนอย่างที่เขายกขานที่จะวิเคราะห์คำสอนของพระคัมภีร์ในแบบที่ใช้เหตุผลตามเหตุและผลได้อย่างไร?

โดยปกติ

นักศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนจะตอบสนองต่อสิ่งที่ดูเหมือนเป็นการขัดแย้งกันในพระคัมภีร์ด้วยการเน้นปัจจัยหนึ่งในสองอย่างนี้:
คือความผิดพลาดและความจำกัดของเรา

ในหลายๆครั้งที่เราเห็นว่าพระคัมภีร์มีความขัดแย้งกันเองแต่นั่นเป็นเพราะความล้มเหลวของเราเอง พูดยังๆก็คือ

ความบาปทำลายความคิดของเราถึงขั้นที่เราล้มเข้าไปในความผิดพลาด

เพราะว่าเราสามารถที่จะผิดพลาดได้เราอาจจะอ่านพระคัมภีร์ในแบบผิดๆ, เราอาจจะเห็นความขัดแย้งถึงแม้ว่าในความเป็นจริงไม่มีเลย

เราสามารถเรียนรู้จากชีวิตประจำวันของเราได้ว่าเวลามีคนพูดสิ่งที่ดูเหมือนขัดแย้งในตัวเอง

แต่ถ้าเราถามคำถามเขาบางอย่างและเปิดใจฟังเขาคำตอบของตอบ

ส่วนมากแล้วคำตอบของคนนั้นจะทำให้เราเข้าใจและเห็นภาพชัดเจนขึ้น พระคัมภีร์ก็เช่นเดียวกัน

บางครั้งพระคัมภีร์ดูเหมือนขัดแย้งกันเองแต่ด้วยการศึกษาเพิ่มเติมเราอาจจะเห็นและเข้าใจได้ชัดเจนมากขึ้น เช่น สุภาษิต 26:4-5:

อย่าตอบคนโง่ตามความโง่ของเขาเกรงว่าเจ้าจะเป็นเหมือนเขา จงตอบคนโง่ตามความโง่ของเขา

เกรงว่าเขาจะคิดว่าตัวเองมีปัญญา (สุภาษิต 26:4-5)

หลายศตวรรษที่ผ่านมา นักวิชาการเคยโต้เถียงกันว่าข้อพระคัมภีร์สองข้อนี้ขัดแย้งกัน ในข้อที่ 4 บอกเราว่า

อย่าตอบคนโง่ตามความโง่ของเขา แต่ข้อที่ 5 บอกเราให้ตอบคนโง่ตามความโง่ของเขา

แต่ในความเป็นจริงข้อพระคัมภีร์สองข้อนี้ไม่ได้บอกว่า "ตอบคนโง่ตามความโง่ของเขา" ในความหมายเดียวกัน

แต่ในแต่ละข้อบอกเราว่าเราควรจะทำอย่างหนึ่งเมื่อไหร่และควรจะทำอีกอย่างหนึ่งเมื่อไหร่

ด้วยการศึกษาอย่างระมัดระวังเราก็จะเห็นว่าข้อพระคัมภีร์ทั้งสองข้อนี้อาจจะดูเหมือนขัดแย้งกันแต่ในความเป็นจริงแล้วไม่ใช่เลยเพราะทั้งสองข้อนี้มีความขัดแย้งกันอย่างชัดเจน

จากตัวอย่างนี้ทำให้เราเห็นภาพและเข้าใจว่าทำไมนักศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนทำงานอย่างหนักเพื่อจะทำให้คำสอนจากพระคัมภีร์สอดคล้องกัน

เขาศึกษาพระคัมภีร์ด้วยความคิดว่าพระคัมภีร์ทั้งหมดมีความสอดคล้องกันและสามารถเข้าใจได้ด้วยการใช้เหตุผลและผลเพราะว่าพระคัมภีร์มาจากพระเจ้าซึ่งพระองค์เป็นผู้ที่ทรงสัตย์ซื่อและไม่เคยโกหกเลย

นอกจากนี้นักศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนเรียนรู้จากประสบการณ์ของพวกเขาว่าเมื่อคุณแสวงหาความรู้ความเข้าใจได้ถูกใช้ด้วยความระมัดระวังกับพระคัมภีร์ สิ่งที่คุณเห็นขัดแย้งกันในพระคัมภีร์ก็จะหายไป

เป็นสิ่งที่สำคัญมากที่เราต้องตระหนักอยู่ตลอดเวลาว่า บางครั้งถ้าเราเห็นว่าพระคัมภีร์ดูเหมือนมีความขัดแย้งกัน

เราต้องรู้ทันทีว่าเป็นแบบนั้นเพราะความเข้าใจผิดและความจำกัดของเรา

เราอาจจะมีคำถามต่าง ๆ มากมายกับตัวเองเวลาเราอ่านพระคัมภีร์ บางครั้งมันอาจจะดูเหมือนว่าไม่สมเหตุไม่ผลเลย

แต่ที่เป็นแบบนั้นก็เป็นเพราะว่าเราไม่สามารถเข้าใจทุกอย่างในพระคัมภีร์ได้อย่างสมบูรณ์แบบ

อย่าลืมว่าพระเจ้าของเราเป็นพระเจ้าของเราที่ไม่มีความจำกัดและเราไม่สามารถเข้าใจพระองค์ได้ทั้งหมด

พระองค์เป็นพระเจ้าของเราที่เหนือความเข้าใจ ดังนั้นเวลาพระเจ้าสำแดงพระองค์เองแก่เราผ่านพระคำของพระองค์แล้วเราเห็นว่ามันขัดแย้งกัน

แต่ในความเป็นจริงเหตุผลที่เป็นแบบนั้นก็คือเราเองมีความจำกัดจนเราเองไม่เข้าใจว่ามันจะสอดคล้องหรือตรงกันได้อย่างไร

ดังนั้นถึงแม้ว่าเราศึกษาพระคัมภีร์อย่างระมัดระวังก็ยังไม่สามารถแยกแยะความสอดคล้องของเหตุผลและผลต่างๆได้

นักศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนที่สอนถูกต้องจะไม่ปฏิเสธหรือโต้เถียงกับสิ่งที่พระคัมภีร์บอก

แต่พวกเขาจะยอมรับและเข้าใจว่าพระคัมภีร์ทั้งหมดเป็นเรื่องจริง

แต่ความจำกัดพวกเขาทำให้พวกเขาไม่เข้าใจเกี่ยวกับบางสิ่งบางอย่างที่คุณเห็นขัดแย้งกัน

ให้เราดูว่าแนวคิดจากหลักคำสอนนี้มีผลต่อหลักคำสอนในอดีตทั้งสองอย่างอย่างไรบ้าง:

หลักคำสอนเรื่อง "พระเจ้าอยู่เหนือทุกสรรพสิ่ง" และหลักคำสอนเรื่อง "พระเจ้าทรงสถิตอยู่ทุกหนทุกแห่ง"

พระคัมภีร์ได้พูดถึงการอยู่เหนือทุกสรรพสิ่งของพระเจ้าว่าพระองค์ทรงอยู่เหนือทุกสรรพสิ่งที่อยู่ในโลกและจักรวาลนี้ที่ถูกสร้างมาอย่างมีขีดจำกัด รวมถึงสถานที่ต่างๆและเวลา นอกจากนี้พระองค์ยังมีส่วนร่วมในรายละเอียดต่างๆของการทรงสร้างโลกใบนี้

ถ้าพระคัมภีร์ไม่ได้พูดถึงความจริงของพระเจ้าทั้งสองอย่างนี้ คนส่วนมากก็อาจจะคิดว่าแนวคิดทั้งสองอย่างนี้มันขัดแย้งกัน เพราะ

“การอยู่เหนือทุกสรรพสิ่ง” เป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามกับ “การทรงสถิตอยู่ทุกหนทุกแห่ง”

ไม่ต้องแปลกใจที่หลักศาสนศาสตร์ต่างๆ ได้พยายามชี้ให้เห็นเหตุและผลของความขัดแย้งในหลากหลายวิธี

คริสเตียนบางกลุ่มที่อยู่ยุคแรกๆ มีความโน้มเอียงไปทางการเชื่อเรื่องโซซเซตา

พวกเขาจดจ่ออยู่กับเรื่องเหนือความเข้าใจทุกอย่างของพระเจ้าถึงขนาดที่ความสำคัญของ “การทรงสถิตอยู่ทุกหนทุกแห่งของพระเจ้า”

ถูกลดลงอย่างมาก เช่น คริสเตียนบางกลุ่มอาจจะพูดว่า “พระเจ้าไม่ตอบคำอธิษฐาน เพราะพระเจ้าอยู่เหนือสถานที่ต่างๆ และเวลา”

หรืออีกความหมายหนึ่งก็คือพวกเขาเชื่อว่าพระเจ้าไม่มีส่วนร่วมอะไรเลยในเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในอดีตและไม่เคยมีคำตอบอะไรที่มาจากพระเจ้าเลย— จากความเชื่อแบบนั้นเขาจึงเชื่อว่าพระเจ้ายิ่งไม่ได้ตอบคำอธิษฐานหรือสิ่งอื่นๆ เช่นเดียวกัน

และคริสเตียนบางกลุ่มที่มีความเชื่อว่า “มีพระเจ้าผู้เดียวแบบเปิดกว้าง”

คนกลุ่มนี้เคยพยายามที่จะแก้ไขเหตุและผลข้อขัดแย้งระหว่างแนวคิดที่บอกว่า “พระเจ้าทรงอยู่เหนือทุกสรรพสิ่ง” และ

“การดำรงอยู่ในสิ่งทรงสร้าง” โดยพวกเขานั้นว่า “การดำรงอยู่ในสิ่งทรงสร้างของพระเจ้า”

ว่าพระองค์มีส่วนร่วมในสิ่งทรงสร้างจนถึงขั้นที่ไม่สามารถเห็นว่าพระเจ้าอยู่เหนือทุกสรรพสิ่งอีกต่อไป

และท่านอาจจะเคยได้ยินคริสเตียนบางคนพูดแบบนี้ว่า “เพราะพระเจ้าตอบคำอธิษฐาน,

ดังนั้นพระองค์ต้องถูกจำกัดด้วยสถานที่และเวลาเหมือนพวกเรา”

เป็นเรื่องที่เข้าใจได้ไม่ยากว่าทำไมที่คริสเตียนถึงใช้ชีวิตตามสองวิธีนี้

คือการดำรงอยู่เหนือทุกอย่างและการดำรงอยู่ทุกหนทุกแห่งซึ่งดูเหมือนว่าเป็นเรื่องที่ไม่สอดคล้องกันเลย

วิธีหนึ่งที่สามารถช่วยแก้ไขเรื่องนี้ได้

ก็คือยืนยันสิ่งหนึ่งอย่างหนักแน่นมากกว่าอีกสิ่งหนึ่งจนถึงขั้นที่เกือบจะไม่ให้ความสำคัญหรือเกือบจะไม่ยอมรับอีกสิ่งหนึ่ง

โดยเฉพาะถ้าตอนนี้ไม่ว่าเราจะคิดอะไรอยู่ก็ตามเกี่ยวกับพระคัมภีร์

เราต้องตระหนักและให้พระคัมภีร์มีความสำคัญและอำนาจสูงสุดในชีวิตของเรา

เพราะมีหลักฐานมากมายในพระคัมภีร์ที่บอกว่าพระเจ้าอยู่เหนือทุกสิ่งแต่ในขณะเดียวกันพระเจ้าก็มีส่วนร่วมทุกสิ่งเช่นเดียวกัน

รวมถึงพระองค์มีส่วนร่วมกับการอธิษฐานของเราด้วย, พระคัมภีร์สามารถยืนยันได้ว่าพระเจ้าอยู่เหนือเหตุการณ์ทั้งหมด

แต่ในขณะเดียวกันพระคัมภีร์ก็สามารถยืนยันได้ด้วยเช่นเดียวกันว่าพระเจ้าฟังและตอบคำอธิษฐาน

แม้ว่ามีความขัดแย้งกันทางเหตุและผลที่มาจากความคิดที่จำกัดของเรา พวกเราก็ยังต้องยอมรับว่าทั้งสองอย่างนั้นเป็นความจริง

และถ้าเราไม่สามารถที่จะเข้าใจความคิดนี้ได้ เราก็ต้องยอมรับว่าเป็นเพราะความสามารถที่มีอย่างจำกัดของพวกเราเอง

ดังนั้นในเวลาที่เราศึกษานักศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนได้หาเหตุและผลมาสนับสนุนมุมมองหลักคำสอนของเขาได้อย่างไ

รนั้น, เราต้องเข้าใจด้วยว่าในด้านหนึ่งเหตุและผลมีความสำคัญและมีคุณค่าอย่างมากต่อศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผน

แต่ในอีกด้านหนึ่งถ้าการตีความพระคัมภีร์ทำให้พระคัมภีร์มีความชัดเจนและมีความก้าวหน้าเหนือเหตุและผล

เราต้องเข้าใจว่าเหตุและผลของเรามีขีดจำกัดอย่างมาก สิทธิอำนาจของพระคัมภีร์อยู่เหนือสิทธิอำนาจของเหตุและผลมาโดยตลอด

ถ้าเราต้องตระหนักถึงความจำกัดของสิทธิอำนาจของเหตุและผลในศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนว่ามีความสำคัญ

เราก็ต้องตระหนักด้วยว่ามันเป็นเรื่องที่สำคัญด้วยเช่นเดียวกันที่เหตุและผลทำให้นักศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนสามารถคาดการณ์ผลกระทบ

ะทบต่างๆ จากเหตุและผลที่มาจากพระคัมภีร์

ผลจากความรู้อื่น

นักศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนไม่ได้เอาใจใส่แค่การทำรายการการสอนที่พระคัมภีร์บอกไว้แล้วอย่างชัดเจนเท่านั้น แต่พวกเขายังเอาใจใส่ในการดึงเอาเรื่องที่พระคัมภีร์ไม่ได้พูดหรือเปิดเผยไว้อย่างชัดเจนออกมาด้วยเช่นเดียวกัน

จากการที่ได้กล่าวถึงหลายเรื่องอย่างชัดเจนและตรงไปตรงมา แต่ว่ายังไม่ได้อธิบายถึงทุกมุมของทุกคำสอนในแบบที่ชัดเจน เพราะฉะนั้น

ในเวลาที่นักศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนเจอช่องโหว่ในการสอนพระคัมภีร์ที่มาจากเรื่องราวที่พระคัมภีร์ไม่ได้พูดไว้อย่างชัดเจนพวกเขาก็จะช่วยเหลือหรือช่วยเติมช่องโหว่เหล่านั้นให้มีความสมบูรณ์มากขึ้น

และพวกเขาได้เห็นความจำเป็นที่ในการพิจารณาเหตุผลจากสมมติฐานต่างๆที่สำคัญแต่ยังไม่ได้มีการเปิดเผยไว้ในพระคัมภีร์ ดังนั้นสิ่งหนึ่งที่เป็นคุณค่าที่สำคัญของเหตุและผลในศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนก็คือให้เราสามารถแยกแยะคำสอนที่พระคัมภีร์ไม่ได้พูดไว้อย่างชัดเจนด้วยเหตุและผลที่มาจากความรู้พื้นฐาน

คำว่า "เหตุและผลที่มาจากความรู้พื้นฐาน" การอ้างถึงเหตุผลเชิงตรรกะที่อาจจะตีความได้แบบนี้ว่า:

เหตุและผลที่มาจากความรู้พื้นฐาน เป็นการวิธีใช้เหตุผลจากพื้นฐานจนถึงการสรุปที่สำคัญ

เราได้พูดถึงการสรุปของการใช้เหตุและผลที่มาจากความรู้พื้นฐานที่ "สำคัญ" เพราะว่ามันเป็นความจริงที่ไม่สามารถสงสัยได้ ถ้ายังอยู่บนพื้นฐานที่เป็นความจริง และเราทำให้การสรุปความคิดที่ยังไม่ชัดเจนที่อยู่ในพื้นฐานของข้อโต้แย้งนั้นให้ชัดเจนโดยการสนับสนุนของศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผน เมื่อนักศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนสรุปว่าไม่ว่าพระคัมภีร์ได้สอนพื้นฐานอะไรไว้ก็ตาม สิ่งต่างๆเหล่านั้นช่วยให้เขาสามารถคาดการณ์ผลที่สำคัญที่มาจากพระคัมภีร์ได้

จากตัวอย่างต่างๆต่อไปนี้- ที่เราสามารถเจอได้จากพื้นฐานของพระคัมภีร์: "ถ้าคนใดเชื่อในพระคริสต์ คนนั้นก็จะรอด" พื้นฐานอีกอย่างหนึ่งจากพระคัมภีร์: "ขอให้นักผู้ให้บัพติศมาเชื่อในพระคริสต์" ถ้าพื้นฐาน 2 อย่างนี้เป็นความจริง ตามเหตุและผลต้องสรุปว่า "ขอให้นักผู้ให้บัพติศมาจะรอด" การสรุปนี้ ไม่ได้มีการเพิ่มเติมอะไรเข้ากับคำสอนของพระคัมภีร์เลย แต่ว่าเป็นการพูดอย่างชัดเจนถึงสิ่งที่พระคัมภีร์บอกไว้อยู่แล้ว

ให้พิจารณาตัวอย่างที่สอง – สมมติว่านักศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนได้ยืนยันว่าพระคัมภีร์สอนสิ่งที่เป็นเหตุและผล: "ถ้าพระเยซูคริสต์ฟื้นขึ้นจากความตาย นั่นหมายความว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า" พูดอีกแบบหนึ่งก็คือพระคัมภีร์ได้สอนว่าการฟื้นขึ้นจากความตายของพระคริสต์เป็นหลักฐานเพียงพอที่จะบอกว่าพระคริสต์เป็นพระเจ้า ประโยคที่เป็นเหตุและผลแบบนี้สามารถยืนยันด้วยการตีความที่ถูกต้องจากข้อความพระคัมภีร์ในหลายๆที่ อันดับ 2 สมมติว่านักศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนเห็นพระคัมภีร์บอกว่า "พระคริสต์ทรงฟื้นขึ้นจากความตาย" และประโยคที่เป็นเหตุและผลแบบนี้สามารถยืนยันด้วยการอ้างถึงข้อความในหลายๆที่เช่นเดียวกัน ด้วยประโยคที่เป็นเหตุและผลจึงทำให้ทั้งสองอย่างนี้ได้รับการยืนยัน และนักศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนสามารถสรุปได้ว่า "เพราะฉะนั้นพระคริสต์คือพระเจ้า" หลักฐานแรก: ถ้าพระคริสต์ฟื้นขึ้นจากความตายพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า หลักฐานที่ 2: พระคริสต์ทรงฟื้นขึ้นจากความตาย สรุป: "เพราะฉะนั้นพระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้า" การสรุปของการอ้างถึงเหตุและผลนี้เป็นเรื่องของการใช้เหตุและผลที่แน่นอน ถ้าที่มาของข้อโต้แย้งเป็นเรื่องแน่นอน การสรุปก็ต้องเป็นเรื่องที่แน่นอนด้วยเช่นเดียวกัน

ในการอภิปรายศาสนศาสตร์เกี่ยวกับข้อเท็จจริงในความเชื่อที่เกิดขึ้นจริงๆ ในตอนนี้ ส่วนมากอธิบายไม่ชัดเจนและไม่ตรงไปตรงมาตามความเป็นจริงและมีคำโกหกอยู่ภายใต้สิ่งที่พวกเขากำลังพูดถึง เพราะส่วนมากนักศาสนศาสตร์คิดว่าสิ่งที่พวกเขานำเสนอเป็นเรื่องชัดเจนอยู่แล้วไม่ต้องอธิบายอะไรเพิ่มอีก เป็นเรื่องปกติสำหรับนักศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนที่จะใช้พระคัมภีร์อ้างอิงในสิ่งที่พวกเขาพูด ตัวอย่างเช่น ยอห์น 14:6 ที่พระเยซูได้กล่าวว่า:

ไม่มีใครมาถึงพระบิดาได้นอกจากจะมาทางเรา (ยอห์น 14:6)

พวกเขาก็จะสรุปหัวใจสำคัญเกี่ยวกับข้อนี้ว่า "ความเชื่อในพระคริสต์เป็นทางเดียวที่จะได้รับความรอด"

ในหลายๆกรณีนักศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนก็จะใส่ความเห็นแบบคลาดการณ์เอาเองว่าการสันนิษฐานข้อเท็จจริงแบบนี้เพียงพอและเหมาะสมแล้ว แต่เราต้องเข้าใจว่าความจริงแล้วข้อเท็จจริงเหล่านี้มีความซับซ้อนมากกว่าที่พวกเขาคิดและความซับซ้อนเหล่านั้นจำเป็นต้องอธิบายด้วย

ในศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนที่แท้จริง นักศาสนศาสตร์ได้แสดงเฉพาะหลักฐานที่เขาเชื่อว่าเป็นประโยชน์มากที่สุดและการสนับสนุนที่น่าเชื่อถือมากที่สุดสำหรับความเชื่อของเขา บางครั้งการสรุปข้อเท็จจริงจะถูกย่อให้สั้นลงเพราะส่วนใหญ่พวกเขาคิดว่ามันชัดเจนแล้ว แต่ในความเป็นจริงแล้วหลายๆครั้งและหลายอย่างต้องอธิบายให้ละเอียดมากขึ้นกว่าเดิม

ในทุกกรณีของการสรุปผลที่ตามมาด้วยเหตุและผลจากคำสอนพระคัมภีร์เป็นวิธีหลักที่นักศาสนศาสตร์ใช้เวลาเขียนหลักคำสอนศาสนา ศาสนศาสตร์ของพวกเขา เวลาเขาวิเคราะห์ข้อมูลพระคัมภีร์ในแต่ละชั้นหรือในแต่ละชั้นตอน ส่วนหนึ่งที่สำคัญมากในกระบวนการนี้ก็คือการสรุปผลที่ตามมาของสิ่งที่เขาเจอในพระคัมภีร์

ตามที่เรารู้แล้วว่านักศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนได้ใช้เหตุและผลในการสรุปเวลาเขาเขียนหลักคำสอนและถ้าพื้นฐานของพวกเขายืนบนพื้นฐานของความจริงแล้วการสรุปของเขาก็จะเป็นความจริงแน่นอน แต่ในบางครั้งนักศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนได้ใช้เหตุและผลจากข้อเท็จจริง ถ้าเป็นแบบนั้นคำถามที่เราต้องตอบก็คือ: เหตุและผลแบบไหนที่เราสามารถมั่นใจและนำมาใช้ในศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนได้?

ความมั่นใจในเหตุและผลจากข้อเท็จจริง

ถึงแม้ว่าเหตุและผลจากข้อเท็จจริงจะสามารถตีความได้ในหลายรูปแบบ แต่เราจะใช้การตีความรูปแบบต่อไปนี้คือ:

การใช้เหตุและผลจากข้อเท็จจริงเป็นเหตุผลอย่างเจาะจงตั้งแต่เริ่มจนถึงการสรุปที่มีความน่าจะเป็นไปได้

ศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนใช้ข้อเท็จจริงหลักๆที่เน้นถึงข้อเท็จจริงของพระคัมภีร์- เราจะดูว่าพระคัมภีร์สอนสิ่งต่างๆอย่างไรจากข้อเท็จจริงต่างๆที่พระคัมภีร์พูดถึงอย่างเจาะจง แล้วนักศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนก็จะแนะนำเกี่ยวกับการสรุปที่น่าจะเป็นไปได้

ศึกษาเหตุและผลจากข้อเท็จจริงเกี่ยวข้องกับศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนได้อย่างไรบ้าง เราจะดูเหตุและผลจากการสังเกต 3

เรื่องคือ: เรื่องแรก ประเภท, เรื่องที่ 2 ช่องโหว่ และเรื่องที่ 3 ผลที่ตามมาที่มีผลต่อศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผน
ให้เราดูที่ประเภทของเหตุและผลจากข้อเท็จจริงก่อน

ประเภท. มีหลากหลายวิธี แต่เราเห็นแล้วว่าวิธีที่เหตุและผลที่ได้จากการสังเกตใช้มาตลอดมีสองวิธีด้วยกันก็คือ วิธีที่หนึ่ง
คือเราอาจจะพูดเกี่ยวกับสิ่งนั้นซ้ำๆ หลังจากที่เราได้สรุปข้อเท็จจริงที่มีความเจาะจงต่างๆ ไปแล้ว
จะเห็นได้ว่าเราจะพูดและอ้างถึงความจริงเหล่านั้นซ้ำไปซ้ำมา
แต่อีกวิธีหนึ่งที่เรากำลังจะพูดถึงคือองค์ประกอบของเหตุและผลที่ได้จากการสังเกต เวลาเรานำข้อสรุปต่างๆ จากความจริงที่มีความเจาะจง
แล้วนำมารวมกันเพื่อให้เห็นว่าความจริงมีรูปแบบมาจากหลายที่

ดูตัวอย่างต่อไปนี้เป็นตัวอย่างของการใช้เหตุและผลที่ได้จากการสังเกตซ้ำๆ กันหลายรอบ
แต่เป็นตัวอย่างที่ไม่ได้มาจากพระคัมภีร์ สมมติว่าผมเห็นห่านสีขาวตัวหนึ่ง, หลังจากนั้นผมก็เห็นห่านอีกตัวหนึ่งที่เป็นสีขาว,
หลังจากนั้นผมก็เห็นห่านอีกตัวหนึ่งที่เป็นสีขาวเหมือนกัน และเห็นห่านอีกตัวหนึ่งและมันก็เป็นสีขาว
หลังจากการที่ผมมีประสบการณ์จากการเห็นห่านครั้งแล้วครั้งเล่าแบบนี้และทุกครั้งที่ผมเห็นห่าน ห่านก็เป็นสีขาวทุกครั้ง
ดังนั้นถ้าผมมีประสบการณ์จากเรื่องเดิมซ้ำกันเป็นล้านครั้ง มันก็จะทำให้ผมมั่นใจที่จะสรุปว่า "ห่านทั้งหมดเป็นสีขาว"

ยกตัวอย่างขององค์ประกอบของเหตุผลจากข้อเท็จจริงอย่างเจาะจงในการประกอบการสรุป
ซึ่งเราควรทำแบบนี้ตลอดในชีวิตประจำวันของเรา ลองจินตนาการตามผมว่าผมกำลังจะเดินเข้าบ้านแล้วเห็นประตูปิด ไม่สนิท
หลังจากนั้นผมดูเข้าไปในบ้านแล้วเห็นว่าเฟอร์นิเจอร์ไม่อยู่ในที่ที่มันเคยอยู่
แล้วผมดูไปรอบๆ สิ่งที่ผมเห็นก็คือมีคนแปลกหน้ากำลังยกโทรศัพท์ออกจากประตูหลังบ้าน จากสิ่งที่ผมเห็นผมจะสรุปอะไรได้บ้าง?
แน่นอนผมจะนำภาพทั้งหมดมาประกอบกันและข้อมูลเหล่านี้ทำให้ผมมั่นใจได้ว่า "ผมกำลังโดนขโมยของ"
นี่ก็เป็นรูปแบบหนึ่งขององค์ประกอบของเหตุและผลที่ได้จากการสังเกตซ้ำๆ,
การนำข้อมูลหลายๆ ส่วนมาประกอบเข้าด้วยกันแล้วรวมเป็นเรื่องราวหรือภาพเดียวของการสรุปเรื่องนั้นๆ

ในเวลาที่นักศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนศึกษาพระคัมภีร์พวกเขาจะใช้เหตุและผลทั้งสองประเภท คือ
เหตุและผลที่ได้จากการสังเกตสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำอีกในเรื่องเดียวกันจากพระคัมภีร์
แล้วพวกเขาจะใช้เหตุและผลนี้เป็นข้อสรุปในทุกครั้งว่าอะไรคือความจริง
แต่ในอีกวิธีหนึ่งที่พวกเขาใช้องค์ประกอบจากเหตุและผลที่ได้จากการสังเกตก็คือพวกเขาต้องหาข้อเท็จจริงในเรื่องต่างๆ จากพระคัมภีร์เพื่อ
ใช้ประกอบการสรุป ทั้งสองวิธีมีความจำเป็นและสำคัญต่อระบบของศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนเป็นอย่างมาก

นอกจากนี้นักศาสนศาสตร์ต้องนึกถึงกระบวนการทั้งสองของการใช้เหตุและผลที่ได้จากการสังเกตด้วย
เราจะกลับไปดูช่องโหว่ของเหตุและผลที่เป็นสิ่งที่สำคัญลำดับที่สองของการใช้เหตุและผลจากการสังเกต

ช่องโหว่ของเหตุและผลที่ได้จากการสังเกต. เป็นเรื่องสำคัญที่เราต้องตระหนักว่าในการโต้แย้งโดยใช้เหตุและผลแบบนี้
บ่อยครั้งการสรุปได้เพิ่มข้อมูลที่ไม่เป็นความจริงเข้าไปด้วยซึ่งอาจจะไปไกลเกินความจริงที่เป็นอยู่จริงๆ ผลที่ตามมาของเรื่องนี้จะทำให้
มีช่องโหว่ระหว่างสิ่งที่เราสังเกตและสิ่งที่เราสรุป ในการอ้างถึงช่องโหว่ระหว่างสิ่งที่เรารู้และสิ่งที่เราสรุปในการโต้แย้งในเรื่องนี้นั้น
นักตรรกวิทยาหรือผู้ที่มีความเชี่ยวชาญในเรื่องนี้เรียกสิ่งนี้ว่า "ช่องโหว่จากเหตุและผลที่เกิดจากการสังเกต"

นึกถึงตัวอย่างเรื่องห่านที่เราเพิ่งพูดถึงไป ในตัวอย่างแรกคือ เหตุและผลจากการสังเกตซ้ำๆ
เวลาเราสังเกตและเราเห็นห่านตัวหนึ่งและบอกว่า "ห่านตัวนั้นสีขาว" และถ้าเราเห็นห่านอีกตัวหนึ่งแล้วบอกว่า "ตัวนั้นก็เป็นสีขาวด้วย"

ถ้าเราสังเกตแล้วเห็นแบบนี้สักครั้ง มันอาจจะทำให้เรามั่นใจและสรุปว่าท่านทั้งหมดเป็นศิษยา
แต่ยังงี้ก็ตามมันมีความแตกต่างกันเป็นอย่างมากระหว่างการมีความรู้ของท่านหนึ่งท่านเดียวเป็นศิษยา
แล้วสรุปว่าท่านทุกคนในโลกเป็นศิษยาทั้งหมด เพราะการสรุปว่าท่านทุกคนในโลกเป็นศิษยาทั้งหมดเป็นเรื่องที่เป็นไปได้
แต่ในขณะที่เดียวกันมันก็เป็นเรื่องที่ไม่แน่นอนด้วย ดังนั้นเราเห็นแล้วว่ามันมีช่องโหว่ระหว่างการสังเกตและการสรุปของเรา

อะไรเป็นเหตุผลที่ทำให้เราสรุปว่าท่านทุกคนเป็นศิษยาทั้งหมดและเรารู้ว่ามันเป็นสิ่งที่เกินกว่าที่เราจะเฝ้าสังเกตดูได้ทั้งหมด?
เราสร้างความเข้าใจด้วยสิ่งอื่นที่เรารู้ เราสร้างความเข้าใจด้วยประสบการณ์อื่นๆที่เราอาจจะเรียกว่า ความคิดพื้นฐาน -
คือสิ่งที่มีผลมาจากมุมมองทั่วไปที่มาจากพื้นฐานในชีวิตของเรา แล้วเรารอคำนวณเองว่า
"การดูท่านเหล่านั้นเพียงพอที่จะพิสูจน์ความคิดของฉัน"

สิ่งแบบนี้เป็นความจริงขององค์ประกอบของเหตุและผลที่ได้จากการสังเกตเช่นเดียวกัน
จำวิธีที่เราสรุปเรื่องโดนขโมยของในบ้านได้ไหม?
เริ่มจากผมเห็นว่าประตูเปิดอยู่และเฟอร์นิเจอร์ถูกย้ายที่และมีผู้ชายคนหนึ่งกำลังยกโทรทัศน์ออกจากบ้าน
การสังเกตทั้งหมดนี้ก็นำไปสู่การสรุปตามความน่าจะเป็นไปได้
แต่การสรุปจากการสังเกตครั้งนี้ไม่ได้มาจากความมั่นใจร้อยเปอร์เซ็นต์ของผม แต่มันเป็นเพียงแค่ความน่าจะเป็นไปได้
เพราะอีกด้านหนึ่งมันก็สามารถเป็นไปได้ว่าผู้ชายคนนั้นอาจจะเป็นคนซ่อมโทรทัศน์ก็ได้ เขาอาจจะเข้าผิดบ้าน
และอีกหลายๆอย่างที่อาจจะแสดงให้เห็นว่าการสรุปของผมเป็นการสรุปที่ผิด
ถ้าเป็นแบบนี้จริงเหตุการณ์นี้ก็จะเป็นอย่างอื่นอีกสักครั้งหนึ่งที่ทำให้เราเจอช่องโหว่ในเหตุและผลที่ได้จากการสังเกต

ถ้าเป็นแบบนี้แล้วอะไรคือสิ่งที่ทำให้ผมสรุปว่าผมกำลังโดนขโมยของ?
อะไรทำให้ผมมองข้ามช่องโหว่ของเหตุและผลที่ได้จากการสังเกต?
ผมแค่สรุปจากประสบการณ์ในอดีตและอิทธิพลที่ได้มาจากวัฒนธรรมหรือความรู้พื้นฐานทั่วไปว่าเวลาผมไม่อยู่บ้านจะไม่มีการอยู่ในบ้าน
ของผมหรือคนที่เข้าบ้านผมเวลาผมไม่อยู่จะเป็นใครไม่ได้นอกจากขโมย

การจดจำช่องโหว่ของเหตุและผลที่ได้จากการสังเกตเป็นเรื่องสำคัญมากเวลา

นักศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนเขียนหลักคำสอนของเขา เพราะเขาต้องเผชิญกับความจำกัดของช่องโหว่
ในเวลาที่เขาศึกษาพระคัมภีร์และประโยคที่เป็นเหตุและผลทางศาสนศาสตร์ที่เขาได้จากพระคัมภีร์
ทำให้พวกเขามีส่วนร่วมในเหตุและผลที่ได้จากการสังเกตในแบบที่ลึกซึ้งเหมือนที่เราได้เห็นไปแล้ว
สิ่งนี้หมายความว่าสรุปของพวกเขาไม่ได้มีความแน่นอนแบบร้อยเปอร์เซ็นต์
อาจจะมีความน่าจะเป็นไปได้หรือมีการตัดสินใจที่เห็นพ้องกันแล้วแต่มันก็ไม่ได้แน่นอนร้อยเปอร์เซ็นต์ในทุกรายละเอียดเพราะว่ามันขึ้นอยู่กับเหตุและผลที่สังเกตได้แน่นอนว่าพวกเขาก็ยังต้องเผชิญกับช่องโหว่ในเหตุและผลที่ได้จากการสังเกตอยู่เสมอ

สิ่งที่น่าเสียดายคือบางครั้งนักศาสนศาสตร์ลืมว่าการสรุปหลักคำสอนของเขาขึ้นอยู่กับเหตุและผลที่ได้จากการสังเกตและเขาต้อง
เผชิญกับช่องโหว่ ดังนั้นในหลายๆครั้งพวกเขาก็ยืนยันในแบบที่เกินกว่าสิ่งที่เขาได้พิสูจน์ไว้แล้ว
ดูจากตัวอย่างของเบอร์กอฟอีกครั้งจาก "การต่อต้านคำสอนมนุษย์สามารถสมบูรณ์แบบได้" พบในส่วนที่ 4 บทที่ 10
ของศาสนศาสตร์ของเขา ในตอนหนึ่งของการอภิปรายของเขา เบอร์กอฟได้อ้างถึงผู้เชื่อในพระคัมภีร์หลายคนเช่น โยบ ในโยบ 9:3 และ
20; ผู้เขียนสดุดีในสดุดี 32:5; 130:3; และ 143:2; และนักปราชญ์ในสุภาษิต 20:9; อีสายห์ ในอิสายห์ 64:6; ดาเนียล ในดาเนียล 9:16;
และเปาโลในโรม 7:14 บนความจริงของทั้งสามตัวอย่างนี้เบอร์กอฟได้สรุปว่า

ผู้เชื่อในพระคัมภีร์ ได้สารภาพบาปอย่างสม่ำเสมอ [ในพระคัมภีร์]

ไม่ว่าเราจะเชื่อว่าการสรุปนี้เป็นความจริงมากขนาดไหนก็ตาม-
แต่ผมคิดว่าการนึกถึงสิ่งอื่นๆ ที่แสดงให้เห็นว่ามีความเป็นไปได้ที่คล้ายกันมากก็จะเป็นสิ่งที่ให้เราเข้าใจมากขึ้นด้วย -
การสรุปของเบอร์คอฟที่เราเห็นว่าเราได้เผชิญกับปัญหาของช่องโหว่จากเหตุและผลที่ได้จากการสังเกต
เบอร์คอฟได้พูดมากเกินจริงเกี่ยวกับความจริงที่เขาได้แสดงให้เห็นเวลาเขาได้สรุปว่า
“ผู้เชื่อได้สารภาพบาปของเขาอย่างสม่ำเสมอในพระคัมภีร์” เขาแสดงให้เห็นแค่เก้าครั้งว่าสิ่งนี้เกิดขึ้น
แต่จากเก้าตัวอย่างไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าพระคัมภีร์บอกกับผู้เชื่อสารภาพบาปของเขา
สิ่งเดียวที่สามารถพิสูจน์หักล้างได้ว่าการยืนยันในเรื่องนี้ผิดก็คือตัวอย่างหนึ่งของผู้เชื่อในพระคัมภีร์ที่ไม่ได้มีปัญหาแบบนี้
การสรุปเดียวที่เราสามารถพูดได้อย่างมั่นใจ ถ้าเบอร์คอฟตีความแต่ละข้อในพระคัมภีร์ได้อย่างถูกต้องก็คือว่า
“บางครั้งผู้เชื่อในพระคัมภีร์สารภาพบาป(ในพระคัมภีร์)”

ทำไมเบอร์คอฟถึงได้รู้สึกมั่นใจในการสรุปว่า “ผู้เชื่อสารภาพบาปอย่างสม่ำเสมอในพระคัมภีร์”?
เขาได้ข้ามช่องโหว่ของความจริงที่มีไม่เพียงพอของเขาแล้วสรุปสิ่งที่ยิ่งใหญ่ได้อย่างไร? คำตอบง่ายก็คือ:
เขาได้ข้ามช่องโหว่ของเหตุและผลที่ได้จากการสังเกตด้วยวิธีเดียวกันกับที่เราทำกันในชีวิตประจำวันคือใช้ข้อมูลจากมุมมองของความเป็น
คริสเตียนที่กว้าง เขามีความมั่นใจในการสรุปของเขาเพราะมันสามารถรวมกับสิ่งอื่นๆ ที่เขาเชื่อและสิ่งต่างๆ ที่เขาเข้าใจว่าผู้อ่านน่าจะเชื่อ
แต่เราทุกคนควรจะสังเกตว่าการสรุปของเขามันมากกว่าความจริงที่เขาได้บอกไว้

ตอนนี้เราจะพูดถึงเรื่องที่สาม ที่มีความเกี่ยวข้องกับความแน่นอนของเหตุและผลที่ได้รับจากการสังเกต
และผลที่ตามมาของเหตุและผลที่ได้รับจากการสังเกตที่มีความสำคัญต่อหลักคำสอนในศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนคืออะไร?

ผลที่ตามมา. มีอย่างน้อย 2 อย่างที่เราควรจะเรียนรู้จากสิ่งที่เราได้เห็นมาแล้ว:
อย่างแรกเราต้องทำให้ช่องโหว่มีขนาดเล็กลงและมีจำนวนน้อยลง
และอย่างที่สองเราต้องตระหนักอยู่ตลอดเวลาถึงผลกระทบที่ตามมาของช่องโหว่

ขั้นแรก เป็นความรับผิดชอบของผู้เชื่อทุกคนที่จะทำงานอย่างหนักเท่าที่จะเป็นไปได้เพื่อจะลดช่องโหว่ที่มีอยู่
เพื่อที่เราจะ 24 สามารถมีความมั่นใจมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ในการสรุปของพวกเขา
สิ่งที่เราทำผ่านทางวิธีการทางศาสนศาสตร์ในศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนส่วนมากเป้าหมายของเราคือให้ความจริงและความสำ
คัญกับมุมมองหรือแนวคิดต่างๆ และเพื่อที่จะทำสิ่งนั้นๆ สำเร็จได้เราต้องลดช่องโหว่ระหว่างความจริงและการสรุปลง

วิธีหนึ่งในการทำสิ่งนี้ก็คือการเก็บและหาหลักฐานจากพระคัมภีร์มากขึ้นเพื่อชี้ให้เห็นถึงการสรุปในรูปแบบเดียวกัน
ยังมีหลักฐานมากเท่าไรก็ยังทำให้มีความมั่นใจว่าการสรุปเป็นความจริงมากเท่านั้น เช่น การสรุปของเบอร์คอฟที่บอกว่า
“ผู้เชื่อในพระคัมภีร์ได้สารภาพบาปอย่างสม่ำเสมอ” ได้แสดงให้เห็นช่องโหว่ที่ค่อนข้างชัดเจนเพราะว่าเขาได้ยกตัวอย่างแค่เก้าตัวอย่าง
แต่ถ้าเขายกตัวอย่างหนึ่งร้อยตัวอย่าง การสรุปของเขาก็จะมีหนักมากกว่าเดิม ถ้าเขาได้ใช้เวลาเพื่อยกตัวอย่างมากขึ้นเป็นพันครั้ง
การสรุปก็จะมีน้ำหนักและน่าเชื่อถือมากขึ้นกว่าเดิมเยอะ แม้ว่าอาจจะดูเหมือนเหมือนเยอะเกินไป
และการยกตัวอย่างเยอะเกินไปอาจจะดูเหมือนไม่สมเหตุสมผล
แต่จะทำให้การสรุปของเขามีความแน่นอนในเรื่องของเหตุและผลและมีความน่าเชื่อถือมากกว่าเดิม

เวลาเราได้ศึกษาเกี่ยวกับเหตุและผลที่ได้รับจากการสังเกต ในการอภิปรายหลักคำสอน

เป็นเรื่องสำคัญที่ต้องถามตัวเองและคนอื่นว่า :มีความจริงเพียงพอกี่เท่าที่จะพิสูจน์ความเป็นไปได้ของประเด็นนั้น?

ในหลายๆครั้งเราเจอว่าเราต้องการหลักฐานที่มาจากข้อเท็จจริงมากกว่าเดิมเพื่อจะลดช่องโหว่ทางของเหตุและผลที่เราได้รับการสังเกตุ

ผลกระทบที่สองในการปฏิบัติจริงที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่เราได้เห็นก็คือว่า:

เราต้องตระหนักอยู่เสมอว่าเราไม่สามารถหลีกเลี่ยงช่องโหว่ได้

ผลกระทบที่ตามมาในหลายๆครั้งเป็นเรื่องดีถ้ามีการยอมรับว่าการสรุปทางศาสนศาสตร์บางอย่างมีความเป็นไปได้มากกว่าหรือน้อยกว่าอย่างอื่น

เหมือนที่เราได้เห็นในบทเรียนอื่นๆแล้วว่ามันจะเป็นประโยชน์และช่วยให้เข้าใจง่ายขึ้นถ้านึกถึงการสรุปหลักคำสอนเหมือนเป็นกราฟรูปกรวย(ของความมั่นใจ)

โดยมีความเชื่อที่เรายึดถือด้วยความแน่วแน่และเข้มแข็งมากและความเชื่อเหล่านี้ได้พุ่งขึ้นไปถึงบนสุดของกราฟรูปกรวย

ซึ่งเราจะเห็นได้ว่าความเชื่ออื่นๆมีความเข้มแข็งหรือมีจำนวนน้อยกว่า

นั่นหมายความว่าเรามีความแน่ใจในระดับที่น้อยลงเกี่ยวกับความเชื่ออื่นๆ

และสุดท้ายมีความเชื่อมากมายที่เรามีความมั่นใจอยู่เล็กน้อยเพราะฉะนั้นความเชื่อเหล่านี้ก็อยู่ชั้นล่างสุดของกราฟรูปกรวย

ในเวลาที่เราคิดเรื่องความแน่นอนของการสรุปของเหตุและผลที่ได้จากการสังเกตุนั้นเราจะเข้าใจได้ง่ายมากขึ้นถ้าเรานึกตามรูปนี้

มากกว่านั้นเราสามารถมีความมั่นใจในความเชื่อบางอย่างเพราะหลักฐานจากเหตุและผลที่เราได้รับการสังเกตุมีความมั่นคงแข็งแรงและช่องโหว่ค่อนข้างแคบ ดังนั้นความเชื่อเหล่านี้ก็อยู่ข้างบนสุดของกราฟรูปกรวย

หลักคำสอนเหล่านี้ได้กลายเป็นการตัดสินใจที่เป็นที่ยอมรับในระบบความเชื่อของเรา

แต่หลักฐานที่มาจากเหตุและผลที่มาจากการสังเกตุสำหรับความเชื่ออื่นอาจจะไม่แข็งแรงเท่าไร

เพราะฉะนั้นช่องโหว่จึงมีความสำคัญมากขึ้น และพวกเขามีความแน่ใจในเหตุผลของเรื่องนี้น้อยกว่าเดิม ผลที่ตามมาก็คือ

มันจะเป็นประโยชน์เป็นอย่างมากเกี่ยวกับการอภิปรายหลักคำสอนในศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผน

เพราะส่วนมากจะคิดถึงมุมมองที่มีความเป็นไปได้ที่จะตรงกับมุมมองของพระคัมภีร์ และมีเนื้อหาจากพระคัมภีร์ครอบคลุมอยู่

เช่น ในวาระสุดท้ายเราอาจมีความมั่นใจอย่างมากจากคำสอนของพระคัมภีร์ที่บอกว่าพระเยซูจะกลับมาในพระสิริ

หลักฐานจากเหตุและผลสำหรับความเชื่อในเรื่องนี้มีความมั่นคงอย่างแน่นอน มันคงและแน่นอนถึงขั้นที่ไม่ควรจะมีสงสัยเลย

มันควรจะอยู่บนสุดของกราฟรูปกรวยของเรา แต่หลักฐานจะอ่อนลงเวลาคริสเตียนพูดถึงเรื่องพระเยซูจะกลับมาเมื่อไหร่และอย่างไร

ดังนั้นการสรุปเหล่านี้ควรจะอยู่ต่ำกว่าในกราฟรูปกรวย เราควรจะสามารถยืนยันการกลับมาของพระคริสต์ด้วยความมั่นใจอย่างมาก

แต่ถ้าเราดันพูดถึงมากเกินไปเกี่ยวกับการกลับมาของพระองค์แสดงว่าเราทำเกินกว่าหลักฐานที่เราได้จากเหตุและผลที่ได้จากการสังเกตุ

ไม่มีอะไรผิดเกี่ยวกับการยอมรับกับตัวเองและกับผู้อื่นว่าเราไม่มีหลักฐานแน่ชัดสำหรับทุกอย่างที่เราเชื่อ

บ่อยครั้งความท้าทายที่เราควรจะแสดงให้ตัวเองและผู้อื่นไม่ควรจะเป็นคำพูดที่บอกว่า

"นี่คือทางเดียวหรือวิธีเดียวที่สามารถเข้าใจหลักคำสอนนี้" แทนที่จะพูดอย่างนี้เราควรจะพูดว่า

"การเข้าใจเกี่ยวกับหลักคำสอนด้วยวิธีนี้มีความน่าจะเป็นไปได้มากกว่าวิธีอื่นๆ"

หลังจากนั้นเราสามารถคุยกับพี่น้องผู้เชื่อด้วยการศึกษาหลักฐานจากมุมมองต่างๆ

เพื่อเป็นการสรุปเหตุและผลว่าเป็นสิ่งที่มีความสำคัญในการอภิปรายหลักคำสอนที่เกิดขึ้นในศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผน

เราควรจะใช้เวลาและผลภายใต้การเชื่อฟังพระคัมภีร์ในเวลาที่เราวิเคราะห์หลักการสอนพระคัมภีร์

ในเวลาที่เราพูดคุยหรืออภิปรายเกี่ยวกับหลักคำสอนศาสนศาสตร์

เราควรพร้อมที่จะลดความซับซ้อนของผลที่ตามมาของพระคัมภีร์สำหรับเรื่องต่างๆที่เรากำลังพูดถึง แต่สุดท้ายแล้วความจริงของหลักคำสอนศาสนศาสตร์จะยังคงทำให้เราเข้าใจว่าไม่มีหลักคำสอนที่มาจากมนุษย์ที่มีความชัดเจน และแน่นอนว่าจะมีวิธีพัฒนาความเชื่อของเราอยู่เสมอ

ตอนนี้เราได้กำหนดทิศทางทั่วไปของหลักคำสอนในศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนและวิธีต่างๆที่หลักคำสอนได้เขียนขึ้นมา เราควรจะดูเรื่องที่สาม คือความสำคัญและอันตรายของหลักคำสอนในศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผน

ความสำคัญและความอันตราย

ในเวลาที่เราสำรวจความสำคัญและความอันตรายของหลักคำสอนทางศาสนศาสตร์ เราจะต้องตามขั้นตอนต่างๆที่เราได้เห็นมาแล้วในบทเรียนก่อนหน้านี้ด้วยการดูผลกระทบและผลที่ตามมาของหลักคำสอนเกี่ยวกับแหล่งที่มา หลักๆสามอย่างสำหรับการเขียนศาสนศาสตร์คริสเตียน

คุณต้องตระหนักหรือจำไว้เสมอว่าคริสเตียนควรจะเขียนศาสนศาสตร์จากการเปิดเผยพิเศษและการเปิดเผยทั่วไปของพระเจ้า เราได้เพิ่มความเข้าใจถึงการเปิดเผยพิเศษด้วยการตีความพระคัมภีร์และเราได้ความเข้าใจมากขึ้นเกี่ยวกับมุมมองสำคัญของการเปิดเผยทั่วไป ด้วยการเน้นความสัมพันธ์ในชุมชนคริสเตียน -คือการเรียนรู้จากคนอื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากคริสเตียน- และจากการจัดจ่อในการใช้ชีวิตคริสเตียน – และจากประสบการณ์ส่วนตัวของการใช้ชีวิตเพื่อพระคริสต์

เพราะแหล่งที่มาเหล่านี้มีความสำคัญเป็นอย่างมาก เราจะศึกษาความสำคัญและความอันตรายของการอภิปรายหลักคำสอนในศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนทีละอย่าง อย่างแรก เราจะดูหลักคำสอนต่างๆ และการใช้ชีวิตคริสเตียน อย่างที่สอง, เราจะศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างหลักคำสอนและความสัมพันธ์ในชุมชน โดยเฉพาะชุมชนคริสเตียน อย่างที่สาม, เราจะศึกษาหลักคำสอนและการเชื่อมต่อกันกับการตีความพระคัมภีร์ ตอนนี้ให้เราดูที่มาทางศาสนศาสตร์ของการใช้ชีวิตคริสเตียนก่อน

การใช้ชีวิตคริสเตียน

เหมือนอย่างที่เราได้เห็นมาแล้ว การใช้ชีวิตคริสเตียนคือขั้นตอนของการชำระให้บริสุทธิ์ในระดับส่วนตัว ที่จะเกิดขึ้นในระดับแนวคิดการประพฤติและความรู้สึก หรือเหมือนที่เราได้พูดมาก่อนหน้านี้ว่า: ในระดับ orthodoxy “เน้นความเชื่อและหลักคำสอน, orthopraxis “เน้นความประพฤติและการกระทำ และ orthopathos “เน้นความรู้สึกที่ตอบสนองต่อความเชื่อ”

เรามีเวลาไม่พอที่จะศึกษาผลที่ตามมาของวิธีทั้งหมดของหลักคำสอนว่ามีความเกี่ยวข้องกับการชำระให้บริสุทธิ์ ดังนั้นเราจะดูเฉพาะวิธีหลักที่ได้ยกระดับของหลักคำสอนขึ้น และมีวิธีหลักที่สำคัญอย่างหนึ่งของหลักคำสอนที่เป็นอุปสรรคต่อการใช้ชีวิตของคริสเตียน ให้เราดูวิธีแรกกันก่อนคือการอภิปรายหลักคำสอนทำให้เรามีความพยายามที่จะใช้ชีวิตให้ดียิ่งขึ้นเพื่อพระคริสต์

การยกระดับ

อย่างหนึ่งที่เป็นข้อดีมากของการอภิปรายหลักำสอนทางศาสนศาสตร์แบบดั้งเดิมคือช่วยให้เราคิดแบบใช้เหตุผลและผลเกี่ยวกับความเชื่อของเราที่เป็นภาพที่ใหญ่มากขึ้นซึ่งเราได้เห็นมาแล้วหลักำสอนถูกเขียนขึ้นมาด้วยการวิเคราะห์แบบใช้เหตุผลและผลในการอธิบายข้อความในพระคัมภีร์จากหลายๆที่รวมกันแต่นำเสียดยที่คริสเตียนหลายคนไม่รู้วิธีคิดแบบใช้เหตุผลและผลเกี่ยวกับความเชื่อของเขา ในความเป็นจริงคริสเตียนที่ไม่มีความเข้าใจจริงๆมักจะปฏิเสธแนวคิดที่ว่าเขาควรจะใช้เวลาในการใคร่ครวญการเชื่อมต่อกันของทั้งเหตุผลและผลกับหลายสิ่งหลายอย่างที่เขาเชื่อ แทนที่จะทำเช่นนี้เขากลับให้การตัดสินใจของเขาขึ้นอยู่กับคำแนะนำแค่หนึ่งหรือสองอย่างจากพระคัมภีร์

ผมจำได้ว่าครั้งหนึ่งที่คุยกับชายหนุ่มที่มีความเชื่อว่าเขาไม่ควรจะจ่ายภาษีให้รัฐบาลของเขา เขาพูดถึง 1 โครินธ์ 10:31 และบอกว่า "ผมควรจะทำทุกอย่างเพื่อเป็นการถวายเกียรติแด่พระเจ้า และผมไม่คิดว่าการจ่ายภาษีคือการถวายเกียรติแด่พระเจ้า"แน่นอนอย่างน้อยผมก็เห็นด้วยกับสิ่งที่เขาพูดส่วนหนึ่ง มันเป็นความจริงที่ว่าเราควรจะทำทุกอย่างเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าแต่สิ่งที่เขาคิดและทำมาจากข้อมูลเพียงแค่ส่วนเล็กๆหรือแค่เศษเสี้ยวของพระคัมภีร์เท่านั้นเพราะว่ามันไม่ได้มาจากคำสอนที่มีความเกี่ยวข้องกับส่วนอื่นๆจากพระคัมภีร์ด้วยเลย

สิ่งที่ผิดเกี่ยวกับความคิดของผู้ชายคนนั้นคืออะไร? เขาได้ล้มหลักการพื้นฐานเกี่ยวกับพระคัมภีร์ที่เราต้องจำใส่ใจไว้เสมอหลายครั้งผมก็พูดแบบนี้ว่า:

"คุณไม่สามารถพูดทุกสิ่งได้ในครั้งเดียว และแม้แต่พระเจ้าก็เช่นเดียวกันเวลาที่พระองค์ทรงพูดคุยกับเรา"

เรารู้ว่าเป็นความจริงในชีวิตประจำวันเราไม่สามารถพูดทุกอย่างที่นึกได้ถึงแม้ว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับสิ่งที่เราอาจจะจำเป็นต้องพูดก็ตาม เวลาที่จะไม่เป็นใจให้เราทำมันเราถูกจำกัดให้เราต้องเลือกบางอย่างที่จะพูดและเราคาดหวังว่าคนอื่นที่อยู่รอบข้างเราจะช่วยเราจำสิ่งที่เราอยากพูดเพื่อให้เขาเข้าใจสิ่งต่างๆที่เราอยากพูดกับเขาในช่วงเวลานั้นๆ

เรื่องนี้เป็นความจริงแม้แต่กับพระเจ้า เพราะเราสามารถเห็นจากพระคัมภีร์เวลาพระเจ้าพูดกับเราแต่ไม่ใช่เพราะพระเจ้าไม่มีความสามารถที่จะสื่อสารกับเราด้วยข้อมูลเยอะๆหรือหลายเรื่องในแบบที่ชัดเจนและทันทีในเวลาเดียวกันแต่เพราะพวกเราได้รับการสร้างอย่างมีขีดจำกัดจากพระเจ้า พวกเราไม่มีความสามารถที่จะเข้าใจอะไรที่มีข้อมูลปริมาณเยอะได้อย่างครอบคลุมทันทีเพราะพระเจ้าทำให้พระคัมภีร์เหมาะสมกับความจำกัดของเราไม่มีข้อความในพระคัมภีร์แม้แต่ข้อความเดียวที่พูดถึงทุกอย่างในหมวดหมู่เดียวถึงแม้ว่าเราจะพูดได้ดังนั้นเพื่อให้เราเข้าใจภาพที่ใหญ่ขึ้นของสิ่งที่เราควรจะเชื่อเกี่ยวกับเรื่องใดก็ตาม พวกเราไม่ควรจะจดจ่ออยู่กับข้อพระคัมภีร์เพียงแค่หนึ่งหรือสองข้อเท่านั้นเพราะว่ามันไม่สามารถพูดหรือสรุปทุกอย่างเกี่ยวกับเรื่องที่เราอาจจะจำเป็นต้องรู้ไว้ในหนึ่งหรือสองข้อเท่านั้นแทนที่จะทำแบบนี้เราต้องมีการเชื่อมโยงของเหตุผลและผลระหว่างข้อความจากพระคัมภีร์ที่หลากหลาย

เช่น ถ้าจะตัดสินใจเกี่ยวกับการจ่ายภาษีเราควรจะมีถึงประโยชน์ที่เป็นเหตุผลทางศาสนศาสตร์มากกว่าหนึ่งอย่าง เช่น "ทุกอย่างอยู่เพื่อการถวายเกียรติแด่พระเจ้า" ใน 1 โครินธ์ 10:31 พวกเราต้องดูจากข้อความพระคัมภีร์ที่หลากหลาย ยกตัวอย่างเช่นเราต้องนึกถึงความจริงจาก 2 พงสาวดาร 28:21 "ได้แยกแยะระหว่าง "สิ่งต่างๆของพระเจ้าและสิ่งต่างๆของกษัตริย์"

และเราควรจะนึกถึงสิ่งที่อยู่ใน มัทธิว 22:21 มัทธิวพูดแบบนี้แม้กระทั่งกับรัฐบาลของโลกนี้เมื่อพระเยซูได้บอกสาวกของพระองค์ว่า:

“ของๆ ชีขาร์จงถวายแด่ชีขาร์ และของๆ พระเจ้าจงถวายแด่พระเจ้า” (มัทธิว 22:21)

และแน่นอน เปาโลได้บอกใน โรม 13:6-7 ว่าเราควรจะจ่ายภาษีกับรัฐบาลของพวกเขาเพราะว่านั่นคือพระบัญญัติของพระเจ้า และเพื่อที่จะตั้งศาสนศาสตร์ที่เป็นเหตุและผลเหล่านี้เข้าด้วยกัน เราก็ต้องใช้ทั้งเหตุและผลอย่างระมัดระวัง แต่ว่าเป็นความรับผิดชอบของเราที่จะใช้เวลาในการพิจารณาข้อความจากพระคัมภีร์ต่างๆ เหล่านั้นเพื่อนำมาประกอบกันเป็นหลักคำสอนที่เข้าใจได้อย่างมีเหตุและผล และเมื่อเราทำเช่นนี้เราควรจะเห็นว่าเราควรจะให้รัฐบาลตามหน้าที่และความเหมาะสมที่พวกเขาต้องได้รับ

ความสามารถที่จะวิเคราะห์คำสอนพระคัมภีร์ที่หลากหลายจากพระคัมภีร์ให้เป็นหลักคำสอนที่เข้าใจได้ตามเหตุและผล เป็นความสามารถที่สำคัญสำหรับคริสเตียนทุกคนที่ควรจะมี เมื่อเรามีความสามารถที่จะวิเคราะห์ภาพใหญ่ของคำสอนพระคัมภีร์ด้วยการใช้เหตุและผลที่มาจากข้อเท็จจริงและเหตุและผลที่มาจาก การสังเกตในแบบที่เหมาะสม เราก็จะสามารถยกระดับการใช้ชีวิตคริสเตียนของเราได้มากขึ้นขึ้น

แม้แต่ในการเรียนรู้ว่าเราจะพูดถึงสิ่งที่เราเชื่อในแบบที่ใช้เหตุและผลในด้านบวกได้ยังไง เราต้องตระหนักถึงการให้เหตุผลในศาสนศาสตร์ที่มีจุดอ่อนด้วยที่อาจจะเป็นอุปสรรคต่อการใช้ชีวิตคริสเตียน

อุปสรรค

บ่อยครั้งคริสเตียนที่เห็นคุณค่าและเข้าใจเหตุและผลของหลักคำสอนทางศาสนศาสตร์ อาจจะสับสนไปกับดักของความคิดที่ว่าสิ่งเดียวที่เขาต้องทำคือมีเหตุและมีผลหรือใช้ชีวิตตามเหตุและผลในเวลาที่เขาศึกษาหลักคำสอนต่างๆ พวกเขาจะไม่สนใจมุมมองอื่นๆ ของการใช้ชีวิตคริสเตียน เขาอาจจะลดศาสนศาสตร์ลงให้เหลือแค่ความเป็นเหตุเป็นผลเท่านั้น แต่เมื่อเราริคิดแบบนี้เราได้ตัดตัวเองออกจากแรงจูงใจที่สำคัญในมุมมองอื่นอีกด้านหนึ่งทางศาสนศาสตร์ของเรา

ตอนเริ่มต้นบทเรียนนี้เราได้เห็นว่าหลักคำสอนถูกเขียนขึ้นจากการใช้เหตุและผลที่มาจาก การสังเกต และนั่นทำให้มีช่องโหว่ระหว่างความจริงและการสรุปของเรา เราได้สังเกตด้วยว่าช่องโหว่ของเหตุและผลที่มาจาก การสังเกตนี้สามารถข้ามได้ด้วยวิธีการหลายอย่างที่ได้อาจมาจากความรู้พื้นฐานทั่วไปและความเชื่อมั่นของเราจนถึงส่วนที่สำคัญบางอย่างที่ไม่ได้มาจาก การสะท้อนของเหตุและผล

เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นความจริง เราต้องระมัดระวังที่จะไม่ยอมให้การศึกษาด้วยเหตุและผลทำให้ไม่สามารถเห็นแรงจูงใจที่ดี เราควรจะมี ความกระตือรือร้นในการอ่านพระคัมภีร์ การนมัสการพระเจ้า ส่วนด้วย ความไวที่มีต่อการทรงนำของพระวิญญาณ เราควรจะมี ความกระตือรือร้นในการสามัคคีธรรมกับคริสเตียนคนอื่น ๆ เรียนรู้จากจุดแข็งของความเชื่อมั่นที่มาจาก การสามัคคีธรรมกับพวกเขา เราควรจะมี ความกระตือรือร้นในการเดินกับพระเยซูคริสต์ ด้วยการแสวงหาการทรงนำของพระองค์ ในการทรงจัดเตรียมและความรู้สึกผิดชอบชั่วดีของพวกเขา วิธีเดียวที่เราสามารถมั่นใจได้ว่าเราสามารถข้ามช่องโหว่ได้ก็คือ เวลาเรารู้สึกพึงพอใจในวิธีต่างๆ ที่ทำให้พระเจ้าพอพระทัยในสิ่งเหล่านั้น การลดระบบการเขียนการสรุปศาสนศาสตร์ให้เป็นเพียงแค่การใช้เหตุและผลก็จะทำให้เราถูกตัดขาดจากสิ่งที่สำคัญต่างๆ มากมายที่พระเจ้าได้จัดเตรียมไว้ และได้ประทานให้ในการใช้ชีวิตแบบคริสเตียน

มากกว่าการเข้าใจว่าหลักคำสอนสามารถนำผลดีหรือผลเสียเข้ามาในการใช้ชีวิต คริสเตียนก็คือเราควรจะรู้เกี่ยวกับวิธีที่หลักคำสอนได้มีอิทธิพลในความสัมพันธ์ในชุมชนของเราด้วย

ความสัมพันธ์กับชุมชน

ความสัมพันธ์ในชุมชนช่วยให้เราเน้นความสำคัญของพระกายพระคริสต์ในชีวิตประจำวัน ในบทเรียนนี้เราจะพูดถึงสามมุมที่สำคัญของความสัมพันธ์ภายในชุมชนคริสเตียนคือ: สิ่งที่สืบทอดกันมาของคริสเตียน-คือคำพยานต่างๆเกี่ยวกับการทำงานของพระวิญญาณในคริสตจักรในอดีต - ชุมชนคริสเตียนปัจจุบัน - คือการเป็นพยานเกี่ยวกับการใช้ชีวิตของคริสเตียนในปัจจุบัน - และการตัดสินใจส่วนบุคคล - คือการเป็นพยานในความเชื่อส่วนบุคคลจากมุมมองเหล่านี้ของชุมชน

คริสเตียนทำให้มีผลกระทบต่อกันในรูปแบบต่างๆจนนับไม่ถ้วน

ตอนนี้เราจะพูดถึงการอภิปรายหลักคำสอนที่ส่งผลต่อความสัมพันธ์ชุมชนนั่นก็คือการส่งเสริมและอุปสรรคให้เรารู้วิธีที่สำคัญมากวิธีหนึ่งก่อนนั่นก็คือการอภิปรายหลักคำสอนที่สามารถส่งเสริมความสัมพันธ์ในชุมชนให้ดีขึ้นได้

การส่งเสริม

ผลกระทบด้านบวกที่มากที่สุดของหลักคำสอนศาสนศาสตร์เกี่ยวกับการใช้ชีวิต คริสเตียนคือวิธีที่หลักคำสอนสามารถนำความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันและความกลมกลืนเข้ามาในคริสตจักร ถ้ามีวิธีที่สามารถส่งเสริมความสามารถของเราในการพบปะซึ่งกันและกันแล้ว สิ่งนั้นก็จะทำให้เรามีความสามารถที่จะใช้เหตุและผลด้วยกันผ่านทางคำสอนต่างๆของพระคัมภีร์

ผมมีเพื่อนคนหนึ่งที่กำลังกลุ่มอาสาสมัครที่ใช้เวลาในวันเสาร์วันอาทิตย์ในการสร้างบ้านให้คนยากจน เป็นพันธกิจที่ดีและเป็นพระพรกับหลายคนผ่านทางความตั้งใจของเขา ผมเคยถามเขาว่า "ปัญหาใหญ่ที่สุดที่คุณได้เจอจากโครงการนี้คืออะไร" เขาตอบอย่างรวดเร็วว่า "คนใหม่ คือปัญหาใหญ่ที่สุดของพวกเขา เราต้องหยุดทุกอย่างที่เราทำและอธิบายสิ่งที่พื้นฐานในการทำงานทั้งหมดให้กับเขา คนใหม่ทำให้คนทั้งกลุ่มไม่สามารถทำงานให้เสร็จได้ตามเป้าที่ตั้งไว้"

จากประสบการณ์ในหลายๆรูปแบบของเพื่อนของผม ทำให้ผมนึกถึงความสัมพันธ์ทางศาสนศาสตร์ภายในชุมชนคริสเตียน แม้ว่าจะเป็นเรื่องที่ยืดเยื้อแค่ไหนก็ตามที่เห็นคนใหม่เข้ามาหาพระคริสต์ แต่อย่าลืมว่าพวกเขามีงานที่เป็นการสร้างที่เราจะต้องสร้างให้เสร็จ เป็นเรื่องสำคัญสำหรับพวกเราที่จะสอนผู้เชื่อตามหลักคำสอนของความเชื่อคริสเตียน เพื่อเราจะได้ไม่ต้องหยุดบ่อยๆเพื่อกลับไปสอนเรื่องพื้นฐานอีก

ใหนักถึงผู้เขียนพระธรรมฮีบรูที่ได้กำหนดผู้อ่านของเขาเพราะว่าไม่ยอมใดในความเชื่อยังเป็นเหมือนเด็กที่ดื่มได้แต่นม ซึ่งเขากำลังเปรียบเทียบกับคำสอนพื้นฐานคริสเตียน ฮีบรู 5:12 นั่นก็คือ:

ถึงแม้ว่าขณะนี้ท่านทั้งหลายควรจะเป็นครูได้แล้ว
แต่ท่านก็ต้องให้คนอื่นสอนท่านอีกในเรื่องหลักธรรมเบื้องต้นแห่งพระวจนะของพระเจ้า
ท่านต้องการน้ำนมไม่ใช่อาหารแข็ง (ฮีบรู 5:12)

ความรู้ของหลักคำสอนไม่ใช่สิ่งเดียวที่เราจำเป็นต้องรู้เพื่อช่วยให้เราเติบโตในพระเยซูคริสต์ด้วยกัน
แต่เมื่อเราได้มีความเชื่อในคำสอนเดียวกันเราจะสามารถสร้างอาณาจักรของพระเจ้าได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ในขณะที่เดียวกัน การเข้าใจหลักคำสอนที่ถูกต้องสามารถส่งเสริมความสัมพันธ์,
แต่การเน้นหลักคำสอนมากเกินไปอาจจะเป็นอุปสรรคต่อความสัมพันธ์ของเรา กับ คริสเตียนคนอื่นๆ

อุปสรรค

พิจารณาถึงความจริงในแต่ละคริสตจักรที่อาจจะเน้นเรื่องความสัมพันธ์กับชุมชนในวิธีที่แตกต่างกัน
บางคริสตจักรเน้นการนมัสการตามขนบธรรมเนียมประเพณีแบบดั้งเดิมที่เป็นวิถีของชุมชน
โดยเฉพาะกับคริสตจักรที่เน้นพิธีกรรมทางศาสนาออกไปคนอื่นอาจจะคิดว่าเป็นประสบการณ์ส่วนตัวและมองหาชุมชนที่เน้นเรื่องเดียว
กัน หลายๆคริสตจักรอาจจะเน้นการออกประกาศหรือของประทานการอัศจรรย์ของพระวิญญาณ
และคริสตจักรอื่นๆอาจจะดูที่หลักคำสอนเพื่อใช้เวลาในการเจอกันของชุมชน
และแน่นอนว่าแต่ละคริสตจักรก็จะมีความเป็นหนึ่งเดียวกันด้วยการใช้ศาสนศาสตร์ที่เขามีมารบรองในสิ่งที่เขานั้นถึง

ในแต่ละรูปแบบก็มีทั้งจุดแข็ง และจุดอ่อน ในความเป็นจริงคริสตจักรสามารถหลีกเลี่ยงปัญหาหรือจุดอ่อนต่างๆได้
ถ้าแต่ละคริสตจักรสนใจในเรื่องที่คริสตจักรอื่นคิดว่าเป็นเรื่องสำคัญ

คนที่เน้นการนมัสการแบบเป็นกลุ่ม
ควรให้ความสนใจและความสำคัญกับหลักคำสอนและการใช้เวลาส่วนตัวกับพระเจ้ามากขึ้น
คนที่เน้นประสบการณ์ส่วนตัวควรเน้นหลักคำสอนและการนมัสการมากขึ้น ส่วนคนที่เจอกันเพราะความเป็นหนึ่งเดียวกันในหลักคำสอน
ก็ต้องใช้เวลามากขึ้นในการศึกษาเรื่องอื่นคือการนมัสการและประสบการณ์ส่วนตัว

คนกลุ่มสุดท้ายที่มักจะเจอปัญหามักจะเพราะเน้นหลักคำสอนศาสนาศาสดามากเกินไปคนกลุ่มนี้อาจจะเน้นและจดจ่ออยู่กับเรื่อ
งนี้จนถึงขั้นที่อาจจะเป็อุปสรรคต่อความสัมพันธ์ในชุมชน
พวกเขาเคยได้ยินเกี่ยวกับคริสเตียนที่มีความดีอื่นที่เน้นแต่หลักคำสอนจนไม่สนใจอย่างอื่นซะใหม่,
พวกเขามีภูมิใจในความงดงามบริสุทธิ์ของหลักคำสอนของเขา พวกเขาไม่ที่ยิ่งถึงขั้นที่ไม่เห็นคุณค่าของสิ่งอื่น
นอกจากความงดงามบริสุทธิ์ของหลักคำสอนเท่านั้น

ผมคิดว่าเราจำเป็นต้องตระหนักถึงสิ่งหนึ่งเกี่ยวกับพระกายของพระคริสต์ไว้เสมอ
สิ่งนั้นก็คือพระเจ้าได้ประทานของประทานตามธรรมชาติต่างๆ และของประทานของพระวิญญาณต่างๆ
ของประทานเหล่านั้นทำให้บางคนที่ได้รับเน้นการใช้เหตุและผลในศาสนศาสตร์มากกว่าคนอื่นๆ
และนั่นอาจจะทำให้คนอื่นๆสนใจในเรื่องหลักคำสอนน้อยลง
ไม่ว่าจะผิดหรือบาปสำหรับคนหนึ่งคนใดที่จะตามหาสิ่งดีเหมือนหลักคำสอนด้วยความขะมักเขม้นน้อยกว่าคนอื่น

เราต้องเข้าใจว่าระดับความกระตือรือร้นเกี่ยวกับหลักคำสอนเป็นเรื่องของประธานและการทรงเรียกมากกว่า และมากกว่านี้เราต้องตระหนักอยู่เสมอว่าคริสตชนทุกคนเหมือนกันหมดคือต้องการซึ่งกันและกัน คนที่มีความสามารถในด้านหลักคำสอนก็ต้องเจอคนที่ไม่มีความสามารถในด้านนี้ และในทางกลับกันพวกเขาต้องสร้างความสมดุลให้แกกันและกัน ด้วยการช่วยกันและกันเพื่อที่จะใช้ชีวิตเพื่อพระคริสต์ในเรื่องที่เราทำคนเดียวไม่ได้

แต่ความสัมพันธ์แบบนี้ในชุมชนและการพึ่งพาซึ่งกันและกันแบบนี้ บ่อยครั้งอาจจะเป็นอุปสรรคต่อการเน้นความดีงามบริสุทธิของหลักคำสอน

ในขณะที่เราได้เห็นวิธีต่างๆ ที่หลักคำสอนได้มีความสัมพันธ์กับการใช้ชีวิตคริสตชนและความสัมพันธ์ในชุมชน เราควรจะกลับไปดูแหล่งที่มาทางศาสนศาสตร์ที่สาม: คือการตีความพระคัมภีร์ การอภิปรายหลักคำสอนในศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนมีผลกระทบกับการตีความพระคัมภีร์ของเราอย่างไร?

การตีความพระคัมภีร์

การตีความพระคัมภีร์เป็นเรื่องที่จำเป็นในการเขียนศาสนศาสตร์คริสตชนเพราะว่าเป็นวิธีที่ตรงที่สุดในการเข้าหาการเปิดเผยพิเศษของพระเจ้าในพระคัมภีร์

เราได้แนะนำไว้ในบทเรียนหนึ่งแล้วว่ามันมีประโยชน์อย่างมากที่ทำให้ถึงสามวิธีหลักๆ ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้นำคริสตจักรในการตีความพระคัมภีร์ เราได้ตั้งชื่อหมวดหมู่เหล่านี้ก็คือ: การสำรวจเนื้อหา, การสำรวจประวัติศาสตร์และการสำรวจหมวดหมู่

ในการสำรวจเนื้อหาเรามองพระคัมภีร์ให้เปรียบพระคัมภีร์เหมือนเป็นรูปภาพ

เหมือนเป็นการนำเสนอศิลปะที่ถูกออกแบบโดยมนุษย์ที่มีอิทธิพลต่อผู้อ่านผ่านทางคุณสมบัติงานเขียนที่โดดเด่น

การสำรวจประวัติศาสตร์เรามองพระคัมภีร์ให้เปรียบพระคัมภีร์เหมือนเป็นหน้าต่างที่พาเราเข้าไปในประวัติศาสตร์

คือเป็นวิธีที่ได้เห็นและได้เรียนรู้จากเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์สมัยก่อนที่พระคัมภีร์ได้พูดไว้

และการสำรวจหมวดหมู่ให้เปรียบพระคัมภีร์เป็นเหมือนกระจกเงา เพื่อเป็นวิธีที่จะสะท้อนคำถามและหมวดหมู่ที่เรามีความสนใจ

จากการนึกถึงรูปแบบการตีความเหล่านี้

เราควรจะสำรวจวิธีที่หลักคำสอนสามารถส่งเสริมและเป็นอุปสรรคต่อการตีความพระคัมภีร์

ให้เราดูการอภิปรายเกี่ยวกับหลักคำสอนกันก่อนว่าสามารถช่วยเราในการตีความพระคัมภีร์ได้อย่างไร

การส่งเสริม

บ่อยครั้งผมรู้สึกประหลาดใจจนทำให้ผมคิดว่ามีคริสตชนจำนวนมากขนาดไหนที่ได้เชื่อว่าหลักคำสอนพื้นฐานส่วนใหญ่ของศาสนาคริสต์ถูกสอนอย่างชัดเจนในพระคัมภีร์ ในความเป็นจริง

หลักคำสอนพื้นฐานส่วนใหญ่ของความเชื่อของเราไม่ได้มาจากพระคัมภีร์โดยตรงหรือระบบชุดแบบเฉพาะเจาะจง

มีอยู่ครั้งหนึ่งผมได้ยื่นศิษยาภิบาลที่มีชื่อเสียงท่านหนึ่งบอกสมาชิกว่า

"พวกเราควรจะเชื่อเฉพาะสิ่งที่พระคัมภีร์ได้สอนในแบบที่เปิดเผยและชัดเจนเท่านั้น"

"ไม่ควรถือสิ่งที่ไม่ชัดเจนและที่เราคิดว่าอาจจะมีผลกระทบกับเรา"

ในประสบการณ์ของผมเป็นเรื่องไม่ปกติสำหรับคริสเตียนที่ยืนยันว่าเราควรจะให้ลำดับความสำคัญอย่างมากกับคำสอนที่ชัดเจนของพระคัมภีร์มากกว่าคำสอนโดยนัยหรือคำสอนที่ไม่ได้ให้ความชัดเจนกับเรา

เพราะว่าพระคัมภีร์มีความลึกลับเป็นอย่างมากมีหลายสิ่งหลายอย่างที่เราไม่สามารถเข้าใจได้อย่างชัดเจน

แม้กฎของการสื่อสารที่เราต้องจำไว้ก็คือ:เชื่อมั่นว่ามีบ่อยครั้งที่เรื่องที่เป็นเรื่องพื้นฐานทั่วไปไม่ค่อยมีใครพูดถึงโดยตรงแต่กลับพูดถึงเรื่องนั้นแบบอ้อมๆหรือเราอาจจะต้องเดา

ให้พูดถึงแบบหนึ่งก็คือเมื่อไหร่ก็ตามที่มีการสนทนากับใครสักคนหรือเมื่อไหร่ก็ตามที่พวกเราได้เขียนจดหมายหรือหนังสือเราจะไม่ค่อยพูดถึงความเชื่อมั่นพื้นฐานที่สุดของเราอย่างชัดเจนกับคนคนนั้น

ให้นึกถึงหลักการต่อไปนี้สักครู่ ในบทเรียนชุดนี้ผมไม่เคยพูดแม้แต่ครั้งเดียวว่าผมเชื่อในการทรงสถิตของพระเจ้า

ถ้าถามว่าทำไม? เหตุผลก็คือความเชื่อในเรื่องนี้เป็นพื้นฐานของบทเรียนทั้งหมดจนทำให้ทุกคนรู้ว่าผมเชื่อในพระเจ้า

ผมไม่เคยพูดว่าพระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้าในบทเรียนนี้ ทำไมผมถึงไม่ได้พูด?

เพราะผมมั่นใจว่าเป็นเรื่องที่ทุกคนยอมรับและรู้อยู่แล้ว

และความจริงในเรื่องเหล่านี้รวมถึงมีความจริงในเรื่องอื่นๆอีกมากมายได้สร้างพื้นฐานโดยปริยายสำหรับสิ่งที่เราได้พูดในแบบที่ชัดเจน

ความจริงของพระคัมภีร์ก็เหมือนเรื่องราวต่างๆที่เราได้พูดถึงคือมีหลากหลายวิธีที่เราใช้พูดถึงเรื่องต่างๆเหล่านั้น

ดังนั้นพระคัมภีร์ก็เหมือนกันผู้ที่เขียนพระคัมภีร์ไม่ได้เน้นสิ่งที่เขาสื่อสารให้เป็นระบบระเบียบและไม่ได้สื่อสารอย่างชัดเจน

และเป้าหมายหนึ่งของศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนก็คือเพื่อศึกษาการสันนิษฐานหลักคำสอนเพื่อช่วยให้เราเข้าใจสิ่งที่เราเห็นในพระคัมภีร์ ยกตัวอย่าง

ไม่มีตอนไหนในพระคัมภีร์ที่เราเห็นคำสอนที่ชัดเจนเกี่ยวกับตรีเอกานุภาพหรือวิธีที่พระลักษณะของพระคริสต์ทั้งสองสถานะปรากฏให้เห็นพร้อมกันในขณะที่อยู่ในสถานะใดสถานะหนึ่ง หลักคำสอนทั้งสองอย่างนี้เป็นเอกลักษณ์ของคริสเตียนตั้งแต่ยุคแรก

คำสอนนี้และมีคำสอนอีกมากมายที่สำคัญของคริสเตียนมีพื้นฐานจากผลกระทบที่ตามมาของเหตุและผลที่เจอได้ทั่วไปในพระคัมภีร์ทั้งหมด เมื่อนักศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนได้พัฒนาหลักคำสอนเช่น

ตรีเอกานุภาพหรือพระลักษณะทั้งสองของพระคริสต์เขาไม่ได้เพิ่มเติมอะไรจากสิ่งที่พระคัมภีร์บอก

แต่เขากำลังพยายามทำให้เราเข้าใจหลักการพื้นฐานและเห็นสิ่งที่พระคัมภีร์บอกไว้ให้ชัดเจนขึ้น

เพราะเหตุผลนี้,

การตีความพระคัมภีร์ของเราอาจจะส่งเสริมได้มากยิ่งขึ้นด้วยสติปัญญาที่คริสตจักรได้พัฒนาผ่านระยะเวลาหลายศตวรรษแล้ว

ในขณะที่ใช้เหตุและผลที่เข้มงวดเพื่อการแยกแยะผลกระทบที่ตามมาของพระคัมภีร์

สิ่งที่พระคัมภีร์สอนส่วนใหญ่แล้วพระคัมภีร์ไม่เคยพูดในรูปแบบที่ชัดเจน

และศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนก็เป็นเครื่องมือที่เป็นประโยชน์ในการเรียนรู้และทำให้เข้าใจคำสอนเหล่านี้

ไม่ว่าหลักคำสอนในศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนมีความสำคัญมากแค่ไหนต่อการตีความก็ตาม

พวกเรายังต้องระมัดระวังและตระหนักว่าวิธีที่สำคัญนี้อาจจะเป็นอุปสรรคต่อการตีความพระคัมภีร์

อุปสรรค

เราสามารถพูดได้ว่าอันตรายอย่างหนึ่งที่น่ากลัวมากของหลักคำสอนในศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนก็คือ การคาดการณ้อย่างที่เราได้พูดถึงหลายครั้งแล้วว่า ศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนในยุคปัจจุบันรู้สึกวุ่นวายซึ่งต่อการศึกษาค้นคว้าของยุคกลางเป็นอย่างมาก แต่ลักษณะอย่างหนึ่งที่สำคัญของการศึกษาค้นคว้าในยุคกลางก็คือ การสันนิษฐานว่าการสำรวจที่เป็นเหตุและผลสามารถนำคริสตจักรไปถึงความจริงที่ไกลกว่าคำสอนของพระคัมภีร์ หลายคนเคยได้ยินคำถามที่คาดการณ์แต่มีความสำคัญสำหรับนักศาสนศาสตร์สมัยยุคกลางมากคือ "มีทูตสวรรค์องค์ที่สามารถเดินบนหัวเข็มหมุดได้?"

เพราะนักศาสนศาสตร์โปรเตสแตนต์รู้สึกวุ่นวายซึ่งต่อนักศาสนศาสตร์ด้านการศึกษามาก บางครั้งอาจทำให้พวกเขาหลงทางเข้าไปในการคาดการณณ์เดียวกัน คือการศึกษาความคิดต่างๆซึ่งนำไปสู่การสรุปต่างๆที่ไม่มีการสนับสนุนจากพระคัมภีร์หรือถ้ามีก็น้อยมาก แต่การสรุปแบบนี้ดูเหมือนจะเป็นการสรุปด้วยเหตุและผล

เช่น คุณอาจจะประหลาดใจที่รู้ว่าในศาสนศาสตร์โปรเตสแตนต์ในยุคแรกไม่เห็นด้วย เกี่ยวกับเรื่องการคาดการณณ์ที่เรียกว่า "the lapsarian question" (คำถามเกี่ยวกับมนุษย์ทำบาปโดยไม่รู้ตัว) คุณอาจจะเคยได้ยินคำศัพท์ "supralapsarianism" (สิ่งที่พระเจ้ากำหนดไว้ล่วงหน้าแล้ว) "infralapsarianism", and "sublapsarianism" (สิ่งที่พระเจ้ากำหนดไว้ล่วงหน้าแล้ว เช่นการทรงไถ่มนุษย์จากความบาป) or "several" หรือความหลากหลายอื่นๆทั่วไปหัวข้อต่างๆเหล่านี้เคยเป็นประเด็นที่ทำให้มีการโต้แย้งด้วยการใช้อารมณ์ระหว่างผู้เชื่อ และตลอดการโต้แย้งมีคำถามเพียงข้อเดียวคือ "เราควรจะนึกถึงกฎธรรมชาติอันหนึ่งของพระเจ้ามากขนาดไหน?"แน่นอนว่าลำดับกฎธรรมชาติอันหนึ่งของพระเจ้า"แผนการนิรันดร์ของพระเจ้าเป็นแผนการสำหรับการทรงสร้างทั้งหมด

ผมหวังว่าทุกคนคงตระหนักแล้วว่าพระคัมภีร์ไม่ได้ให้ความสำคัญในการพูดถึงเรื่องนี้ ว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยอะไรเลย แต่ตรงกันข้ามเป็นเรื่องที่พระคัมภีร์ให้ข้อมูลน้อยมาก แต่การศึกษาค้นคว้าด้วยการใช้เหตุและผลให้ความสนใจเป็นอย่างมากและการมีความร้อนรนมากเกินไปในการอภิปรายหลักคำสอนอาจจะนำไปสู่การคาดการณณ์ในด้านนี้และด้านอื่นๆด้วย

ในขณะที่เรากำลังเรียนรู้การใคร่ครวญไตร่ตรองด้วยเหตุและผลเพื่อเป็นการทำให้หลักคำสอนจากพระคัมภีร์ได้รับการปรับปรุงให้ดีขึ้น เราควรต้องจดจำอย่างมีสติปัญญาเกี่ยวกับถ้อยคำของพระเจ้าที่พูดกับโมเสสซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีในเฉลยธรรมบัญญัติ 29:29

“สิ่งลับทั้งปวงเป็นของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราทั้งหลาย
แต่สิ่งที่ทรงสำแดงนั้นเป็นของเราทั้งหลายและของลูกหลานของเราเป็นนิรันดร์
เพื่อเราจะทำตามถ้อยคำทั้งสิ้นของธรรมบัญญัตินี้ (เฉลยธรรมบัญญัติ 29:29)

เราเห็นว่ามีความเจาะจงและความซับซ้อนในหลายๆอย่างที่พระคัมภีร์ยังไม่ได้สำแดงแก่เรา ดังนั้นเราต้องระมัดระวังที่จะไม่ให้สิ่งเหล่านั้นมีผลต่อความหมายที่แท้จริง บ่อยครั้งข้อความแบบนั้นจะนำเราไปสู่การคาดเดา

ในขณะที่เราตีความพระคัมภีร์ตามขั้นตอนของการอภิปรายหลักคำสอน เราต้องเตือนตัวเองให้ระวังที่จะไม่ไปไกลเกินกว่าสิ่งที่พระคัมภีร์สอน ในทุกขั้นตอนเราต้องถามตัวเองอยู่เสมอว่ามีหลักฐานอะไรบ้างจากพระคัมภีร์ที่ได้สนับสนุนหลักคำสอนนี้

แต่ถ้าเราศึกษาพระคัมภีร์เพื่อตอบสนองความต้องการของตัวเอง
การศึกษาพระคัมภีร์แบบนั้นจะเป็นอุปสรรคในการตีความและเป็นอุปสรรคในการเข้าใจความหมายที่แท้จริงของพระคัมภีร์อย่างแน่นอน

บทสรุป

ในบทเรียนนี้เราได้สำรวจหลักคำสอนในศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผน เราเห็นแล้วว่าหลักคำสอนคืออะไร
และมีอะไรบางอย่างที่เหมาะสมกับศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนนี้ เราได้ศึกษาวิธีการเขียนหลักคำสอนว่ามีความสำคัญอย่างไร
และมีอะไรบางอย่างที่อันตราย

คริสเตียนทุกคนมีหลักคำสอนที่เขาเชื่อ ซึ่งอาจจะมาจากการอ่านหรือจากการสอนจากการเล่าปากต่อปาก
แต่การเรียนรู้วิธีที่นักศาสนศาสตร์อย่างมีแบบแผนได้เขียนหลักคำสอนคริสเตียนผ่านมาหลายศตวรรษเป็นวิธีที่ดีสำหรับเราที่จะศึกษาว่า
สิ่งที่เราเชื่อมีอะไรบางอย่างที่จะช่วยให้เรามีความเข้าใจพระวาทะของพระเจ้าในเวลาที่เรากำลังรับใช้พระองค์และคริสตจักรของพระองค์

วิทยากร

ด็อกเตอร์ชาร์ด แอล แพทท, จูเนียร์ (เจ้าของ) เป็นผู้ร่วมก่อตั้งและเป็นประธานของพันธกิจ Third Millennium เขาได้รับใช้เป็นศาสนาสอนสอนวิชาพันธสัญญาเดิมที่วิทยาลัย Reformed Theological Seminary เป็นเวลามากกว่า 20 ปี เขาเป็นหัวหน้าของแผนกพันธสัญญาเดิม ในขณะที่ได้รับตำแหน่งเป็นศิษยาภิบาล, ด็อกเตอร์ แพทท ได้มีโอกาสเดินทางไปหลายแห่งเพื่อประกาศข่าวประเสริฐและสั่งสอน เขาได้เรียนที่มหาวิทยาลัย Westminster Theological Seminary และได้รับปริญญาโทที่พระคริสตธรรม Union Theological Seminary และได้รับปริญญาเอกทางศาสนศาสตร์จากมหาวิทยาลัย Harvard University ด็อกเตอร์ แพทท เป็นบรรณาธิการสำหรับพระคัมภีร์ NIV Spirit of the Reformation Study Bible, และเป็นนักแปลพระคัมภีร์ฉบับ New Living Translation. ได้เขียนหนังสือและบทความหลายเล่มรวมถึง Pray with Your Eyes Open, Every Thought Captive, Designed for Dignity, He Gave Us Stories, และได้เขียนอรรถาธิบายสำหรับ 1 กับ 2 พงศาวดาร และ 1 กับ 2 โครินธ์